

Hồi 03

Nghệ càng cao - Tình càng si

Nghe giọng nói nàng bỗng biến thành lạnh lùng, lạt lẽo, Kế Chí đã lấy làm lạ. Chàng hết sức bẽn lẽn và ngẩn người ra nhìn nàng vụt quay đi rồi biến hẳn vào trong khoang thuyền. Thoạt tiên, chàng không khỏi có chút băn khoăn, kiểm soát lại thấy cử chỉ thái độ của chàng không có gì đáng để nàng phật ý cả. Cuối cùng chàng lắc đầu và nghĩ rằng chẳng qua là tại cái tính... nhõng nhẽo... đồng bóng... khó hiểu... hèn chi mà Thượng Quan tiên sinh bình sinh rất ghét tiếp xúc với đàn bà con gái.

Trăng lên khỏi đầu núi, lúc ấy vào khoảng nửa đêm, con thuyền cứ len lách tiến đến vùng phụ cận Nghi Xương. Nơi đây lòng sông tuy mở rộng ra ít nhiều, nhưng địa thế nguy hiểm hơn, vì hai bên núi càng cao và dốc, nên đá ngầm dưới sông càng lắm.

Từ lúc nghe thiếu nữ nói vậy, Kế Chí càng thêm nơm nớp để ý đề phòng. Chàng không dám đi ngủ, bèn ngồi tựa lưng vào vách khoang phía đuôi thuyền. Một lúc sau, chợt thấy con thuyền xoay hẳn đi nửa vòng rồi ngừng lại. Lão Kim từ phía đầu thuyền chạy lại, vừa lắc đầu vừa nói:

- Công tử ơi. Khúc sông này nhiều đá ngầm lại chảy xiết quá, không dám đi liều. Đành bỏ neo, mai khởi hành sớm vậy. Gió to, trời hơi lạnh, công tử vào trong khoang giữa hoặc khoang đầu mà nghỉ ngơi chứ.

Kế Chí nói:

- Định buông neo, sao không áp thuyền vào bờ? Ở giữa dòng thế này cũng nguy?

Chàng chưa dứt lời, lão Kim đã khanh khách cười mà rằng:

- Cắm thuyền ở đây cũng chẳng sao. Nhưng công tử cứ vào trong khoang thuyền kia đi.

Kế Chí hơi bực mình, nói:

- Tôi thích ở ngoài này cho thoáng. Việc gì cứ ép...

Lão Kim phá cười lên the thé... Vụt cái, hất trợn mắt và quát:

- Mày đã muốn chết ở ngoài này thì được lắm. Ta sẽ cho chết tại đây.

Kế Chí đứng phắt lên, chàng nghĩ rằng lúc này mà sợ hãi cũng vô ích, nên cũng tròn xoe đôi mắt quát quát lên rằng:

- Mà muốn gì? Tiền của ư? Bất quá có mấy bộ quần áo cũ, một ít tiền xe, đồ...

Lão Kim vừa định nói, thì phía sau hắt chợt có tiếng quát lên:

- Ta bảo cho mà biết kéo xuống âm phủ còn oán hận, không rõ tại sao mà chết. Mà đã may mắn trốn thoát ở Thập Thúy hiên. Nhưng đêm nay, dù độn thủy cũng không thoát được.

Dứt lời, người ấy nhảy phắt tới, thanh đao "hai lưỡi ba mũi nhọn" loáng lên một cái, đâm thẳng vào ngực Kế Chí. Giữa lúc người ấy khoa thanh đao lên thì Kế Chí vẫn đủ bình tĩnh và can đảm lùi ra bên một bước, và đồng thời có tiếng quát:

- Đồ chó chết.

Tiếng "chó chết" chưa hết thì từ trên cao cột buồm, một bóng đen lao vút xuống le như sao đổi ngôi, đồng thời một cái chớp xanh ngất lóa lên với một tiếng keng trong vắt, lưỡi đao của người kia bị chặt cụt ngọn, rớt xuống ván thuyền kêu loảng xoảng.

Người to lớn cầm đao ấy tên là Hứa Hoa, tước hiệu là Kim Xí Điều, trên giang hồ quen gọi là lão Nhị trong hàng Bát Xú. Cùng đi với lão Nhị bữa ấy, một người là lão Tứ, Lưu Nguyên Thái, tước hiệu Bạch Diện Phất, một người và lão Ngũ, Kiều Trí, tước hiệu Đa Nhân Thần. Ba tên này được lệnh dò tìm tung tích Kế Chí nên đã thông báo cho các anh em các nơi từ Động đình tới Nghi Xương và vùng lân cận biết hình dạng của chàng để lưu ý theo dõi. Vừa dịp ba tên này tới Nghi Xương được vài bữa, thì Kế Chí bị lộ hình tích, rồi do lão Ngũ cho người đi phi báo khi chàng mới bước chân xuống thuyền.

Lại nói chuyện lưỡi đao của Kim Xí Điều Hứa Hoa lúc đó chỉ còn cách ngực Kế Chí không đầy hai gang thì bị đánh lạng hắt đi, hai mũi đao và mũi nhọn ở giữa, đồng thời bị chém cụt đi đến hai tấc. Bộ pháp và thân pháp của hắt cũng rất lạ, trong khi mũi đao bị rớt xuống thì hắt đã kịp trùn người lại sau và nhảy ra xa tới bảy tám thước. Định thần nhìn lại, dưới ánh trăng mờ mờ và ánh đèn từ trong khoang le lói chiếu ra, hắt nhận ra là ai rồi, bèn cười ha hả mà rằng:

- Nghĩ là ai, chẳng hóa ra cô mình. Anh không ngờ cô mình cũng có một đôi ngón khá như vậy. Được lắm. Anh sẽ dùng tay không chơi với cô mình một đôi đường xem sao? Đánh.

Tiếng "đánh" thốt ra chừng mới nửa miệng thì tay hắt đã theo với bộ chân xô lên, tận lực tống ra, Đợi tay hắt gần tới mình rồi, thiếu nữ thét lên một tiếng tốt lắm trong khi bụng nàng thót lại, ngực hít hơi nở ra... Thực là kỳ lạ. Một chương ấy vận đủ mười

thành công lực, vậy mà đối phương chỉ thót bụng lại một cái mà khiến cho chưởng lực không tới được. Kim Xí Điều biết rằng hắc đã đoán lầm tài nghệ nàng, nên vội vã gấp rút thu tay lại, chỉ thấy chỗ mạch phía tay mặt bị tê hắc đi, người đổ xuống đánh sầm một cái.

Hắc đã bị cô mình dùng thủ pháp thần tốc sấm nổ bất thần không kịp bịt tai điểm trúng nơi huyết Chương môn. Huyệt này ở phần dưới huyệt Kỳ môn tức ngay đầu nhánh xương sườn thứ mười một đối chiếu với huyệt Tinh xúc ở sau lưng, là yếu huyệt ở mỗi bên phía sườn, có thể dùng ngón tay điểm vào hoặc bấm chặt vào, nếu dùng nặng tay có thể chết người.

Còn lại lão Ngũ, lão Tứ cả hai cùng sợ xanh mặt. Thấy bậc đàn anh của mình bị hạ trong có một hiệp và không phải do binh khí đánh ngã, lão Tứ lúc đó đứng ở phía sau thiếu nữ, tuy biết rằng mình không địch nổi, nhưng cũng đâm liều ngọn roi sắt mười hai đốt trong tay bất thần vung lên, biến thành một đoạn ánh sáng trắng nhảm sau ót thiếu nữ rít gió vút tới.

Thấy nàng vẫn đứng yên như không hay biết gì hết, Kế Chí hoảng quá vừa giậm chân vừa la lên:

- Đánh lén!

Kỳ thực khi chàng vừa định cất tiếng nhưng chưa kịp la lên, thì ngọn roi sắt chỉ còn cách đầu nàng không đầy một tấc, và nàng đứng yên không nhúc nhích, không ngó trở lại. Chỉ thấy loáng một cái, không ai nhận ra bằng cách nào, tay mặt nàng đã tóm được đầu roi, và đồng thời với tiếng nàng quát đi, thì thân hình lão Tứ đã bị ném tung lên từ phía sau, qua bên phía tay mặt nàng và lộn tròn đi như một trái cầu ở trên cao.

Không để cho hắc kịp rơi xuống mạn thuyền, tay trái nàng nhả sức tống theo một chưởng. Chỉ nghe phình một cái cùng với một tiếng rú lên rùng rợn, thân hình lão Tứ như con diều đứt dây nhợ, bị đánh lạng hắc đi rồi rơi thẳng xuống... tiếp theo là một tiếng ùm nước vọt lên, tỏa ra... rồi mặt sông ngầu lên những bọt sóng sùng sục.

Lại nói chuyện Đa Thần Nhân Kiều Trí lúc đó, một mặt tuy vẫn theo dõi cuộc đấu của lão Tứ với thiếu nữ, nhưng một mặt hắc lại đặc biệt để ý đến Kế Chí. Thừa lúc chàng đang mải miết nhìn về phía kia, và nhất là thiếu nữ đang đối phó với lão Tứ, thì ở đằng này hắc rút thanh Quỷ đầu đao ra, và chỉ hai bước nhảy, thanh đao đã nhoáng lên nhảm ngang cổ chàng lia tới.

Đa Thần Nhân Kiều Trí tuy cũng là tay lão luyện giang hồ, nhưng vẫn ước lượng tài nghệ và công lực đối phương. Trong làng võ, người ta có câu rằng Những tay nội ngoại gia công phu đã tới bậc thượng thừa, thì sau gáy họ hình như có thêm một con mắt nữa.

Đó là chỉ về những trường hợp như lúc này, thiếu nữ trong khi lâm trận đánh với lão Tứ mà tầm hoạt động của tai mắt nàng vẫn rộng khắp trên dưới, bốn phương tám hướng, tai nàng tiếp xúc với những luồng ba động rất nhỏ yếu của không khí nên lúc nào cũng sẵn sàng để trách gạt ám khí, còn mắt nàng ư? Không đợi tới lúc Đa Thần Nhân vung lưỡi đao chém ra rồi nàng mới biết. Như trên đã nói, Đa Nhân Thần chỉ nhảy hai bước là tới trước mặt Kế Chí, thì trong thời gian của bước nhảy thứ nhất ấy, chính là lúc lão Tứ bị chưởng phong đánh trúng, tiếp theo là bước nhảy thứ nhì của Đa Nhân Thần... trong khi đầu ngón chân của hắn chưa chạm tới ván thuyền thì nàng đã dùng thân pháp sao đổi ngôi vọt tới bên cạnh, tay vung kiếm phát choang một tiếng, Quỷ đầu đao lớn như nửa tấm cánh phản bị đánh lạng ra bên ngoài, người hắn cũng xoay đi nửa vòng. Thiếu nữ xô đòn vào theo lia ra một kiếm chênh chếch từ dưới chân đưa vọt lên...

Đa Nhân Thần tuy bị một đòn bất ngờ đánh cho đến lạng cả người đi, bàn tay tê dại như muốn rời cả đao ra, nhưng dù sao hắn cũng thừa những ngón kinh nghiệm chiến đấu, cho nên trong lúc chân vừa lấy lại được thăng bằng, thì óc đã tính đến đối phương có thể thuận thế thừa cơ xô đòn vào theo. Vì thế chẳng cần biết nàng có tiến đòn theo vào nữa không, chưa chi hắn đã co giò nhảy đại một cái lên nóc mũi thuyền.

Quả nhiên hắn đoán trúng. Trong khi hắn thoát người vọt lên cao, thì gấu quần và cả một góc vạt áo của hắn đã bị lưỡi kiếm của nàng thét gió liếm đứt lia hai mảnh.

Thực là hú vía. Trong khi hắn sợ tái mét mặt đi, thì nàng lại cho hắn đã đối phó và ứng biến kịp với đòn chớp nhoáng của nàng, kỳ thực là trong lúc bí quá, và chẳng lẽ nhảy tuốt xuống sông, hắn sợ dĩ thoát được một đòn ác hiểm và thần tốc, chỉ là một sự may mắn mà hóa trúng.

Nàng đã toan Xung Thiên Hạc vọt mình theo lên sát nút ngay, thì một ý niệm lóe ra trong đầu óc. Nếu như một kẻ nào thừa dịp đánh lén chàng thì sao? Nghĩ tới đó, nàng ngần ngừ không đuổi nữa.

Đa Thần Nhân lúc đó nghĩ rằng, mình hết lối chạy rồi, vậy dù muốn dù không cũng phải chơi liều một trận. Thừa lúc thiếu nữ như không để ý, hắn ngấm rút ra mấy ngọn tiêu phóng xuống. Ba ngọn chĩa trên, giữa và dưới nhắm và thiếu nữ bay tới, đồng thời ba ngọn nữa theo hình chữ phẩm ba góc ném sang một bên để mở lối cho hắn theo sau vừa múa tít lưỡi đao vừa nhảy xuống, miệng thì quát lên:

- Con tiện tì. Con đi đại kia. Chớ nghĩ ta sợ mi.

Không thấy thiếu nữ động vai hay nhún mình nhảy tránh, toàn thân nàng chợt biến mất khỏi chỗ vừa đứng, và hầu như cùng một lúc với Đa Nhân Thần nhảy xuống, nàng đã hiện vọt ra ở trước mặt hắn.

Đa Nhân Thần quyết chiếm lấy tiên cơ. Hắn gầm lên một tiếng, hai tay tụ hết mười hai thành khí lực theo Lục Hợp Đao Pháp là môn tuyệt học của bọn lục lâm đại đạo vùng Tương Ngạc, trên sáu đao, dưới sáu đao, gồm đủ cả hư và thực, hô gió tuôn ra, uy thế rất mạnh.

Thiếu nữ lặng thinh, mũi kiếm triều thiên cấp dọc bên sườn, chân trái co lên, chân phải đứng thẳng, toàn thân không động đậy, thoạt nhìn như con chim vạc bằng gỗ cắm để làm môi, giữa một trận mưa bóng đao vậy...

Bóng đao mỗi lúc mỗi thu hẹp vòng lại, rồi vụt một cái, một lần chớp lóe lên theo sau là một lưỡi đao chém phạt qua đầu... Tầm đao vừa hết, lại loáng lên một cái, lưỡi đao gào gió đã quạt trở lại bay sát gần vai... trong khi thiếu nữ đứng yên không nhúc nhích. Hai lần chớp nhoáng chưa qua thì cái chớp thứ ba đã lóe lên tia sáng thẳng vào giữa ngực thiếu nữ... và nàng chỉ đợi có thế. Đa Nhân Thần từ trước chỉ phương chương hư ảnh rờn múa, cố ý là dùng đòn hư thất chặt dần lại, bắt buộc đối phương phải tránh hoặc gạt để hắn biến đòn theo mà hạ cho một ngọn thực. Hai lần tung đao ra trước tuy là hư nhưng cũng là lia sát người, chỉ cách chừng hơn gang tay, thấy nàng vẫn đứng trơ ra đó thì lưỡi đao thứ ba lập tức đổi ra đòn thực. Giữa lúc Đa Nhân Thần tận lượng thổ khí thẳng cánh xĩa ra một mũi đao chí mạng, còn cách ngực chừng một đốt ngón tay thôi là lúc thiếu nữ lẹ như con thỏ thoát ra khỏi lưới, chân phải thoát cái buồng chéch về phía bên phải, vừa nghiêng mình tránh, vừa đập bộ trung cũng xô mình vào sát, trong khi bàn tay trái nàng đặt lên cánh tay trong bên tay mặt của đối phương bị vướng không lật trở lên được, đồng thời lưỡi gươm tay mặt của nàng vẫn dựng đứng và đưa thẳng vào mặt Đa Nhân Thần.

Kỳ thực đó cũng chỉ là một đòn hư vì thiếu nữ không có ý hạ sát hắn bằng một kiếm. Giữa lúc lưỡi gươm tống thẳng đến trước mặt, hắn lóa mắt lên, kịp nghiêng đầu lên trên để tránh, thì ư một tiếng, ngực hắn đã bị chuôi gươm của nàng đưa thúc vào, người hắn bật ngửa đổ sập đánh âm cùng với thanh Quỷ đầu đao lìa khỏi tay rơi xuống kêu lên loảng xoảng, lập tức máu miệng, máu mũi, máu mắt và tay cùng một lúc tuôn ra, Đa Nhân Thần chết không kịp giãy.

Kế Chí đứng coi mà ớn cả xương sống lên. Chàng thầm so sánh nàng với Tiểu Mai, và cho rằng tài nghệ của đôi bên ngang tay nhau và cả hai cùng... Rồi một câu hỏi vụt thoáng hiện ra trong ý nghĩ: "Phải chăng những cô gái tuyệt đẹp đời nay đều là những tay võ nghệ cao cường cả".

Chàng tự đặt ra câu hỏi, nhưng rồi không cần tìm câu trả lời, và chỉ đỏ mặt lên. Nếu bảo rằng vì chàng tự biết câu hỏi ấy là vô nghĩa, là ngớ ngẩn nên đỏ mặt, như vậy hoặc cũng đúng. Nhưng nhận xét kỹ hơn về trường hợp Kế Chí nếu phải thực lần đầu

tiên trong một khoảng thời gian cách nhau trên dưới có hai mươi ngày, chàng được gặp hai người cùng đẹp chưa từng thấy trên đời, và cả hai cùng bản lĩnh kinh nhân, thế thì trái ý nghĩ rằng “những cô nàng tuyệt đẹp trên đời này đều là những tay võ nghệ cao cường”. Chưa hẳn là vô lý hay ngớ ngẩn.

Chàng đang ngây người trước những diễn biến vừa kỳ tuyệt vừa kinh khủng, thì bóng kiếm vụt tắt đi, bóng nàng vụt bay đến trước mặt. Chỉ thấy thần sắc nàng không có chút gì mệt nhọc, nàng nhìn chàng khẽ mỉm cười rồi hỏi:

- Nhà nho, nghĩ như thế nào? Giờ anh còn tìm cách lẩn tránh tôi nữa chẳng?

Kế Chí ngó người ra và có vẻ thẹn, vì từ trước vẫn nghi ngờ nàng có ác ý. Chàng đương nghĩ câu cảm tạ và kiếm lời phân trần, bỗng thấy nàng quay phắt lại sau và quát:

- Lên đi.

Một thân hình đen trùi trùi và bóng loáng từ trong một lỗ vuông ở sạp thuyền áp với chỗ bẻ lái đương bò lên. Nhìn kỹ té ra là chú lái lão Kim.

Nguyên từ sau lúc thấy lão Nhị và lão Tứ đều bị thiếu nữ hạ, hắn biết rằng lão Ngũ sớm muộn gì cũng theo người kia nốt, nên hắn đã nghĩ đến việc bỏ trốn chỉ đóng một cái khố, nhảy xuống sông bơi đi cho lẹ. Thừa lúc đẩy sạp thuyền thò đầu ra, thấy lão Ngũ bị hạ rồi, hắn vội thụt lại. Kế đó, thấy thiếu nữ đương mải mê nói chuyện, hắn vội chạy tới quỳ xuống rập đầu lạy:

- Trăm lạy nữ hiệp, ngàn lạy nữ hiệp, sinh phúc tha tính mạng cho...

Nàng nhìn hắn cười nhạt mà rằng:

- Những hạng như mày, đáng phải đập chết không thương. Muốn sống nhờ thuyền đi ngay. Nếu còn giở trò gì ra, hay dọc đường định trốn, thì coi chừng, nhé!

Lão Kim mừng rỡ dạ dạ liên hồi. Hắn giập đầu lạy rồi đứng lên, vừa quay đi được vài bước lại nghe tiếng thiếu nữ gọi:

- Quay lại.

Thấy mặt hắn tái đi, miệng méo đi như sắp khóc. Kế Chí động lòng vội nói:

- Cô nương giết nó làm gì. Và đã nói là tha.

Nàng cười mà rằng:

- Bụng dạ anh quá là đàn bà. Nó không thông tin đi thì mấy thằng kia biết đâu mà tới. Sở dĩ không giết nó là để dùng có việc. Tuy nhiên, cũng phải đề phòng mới được.

Nói đoạn, nàng quay lại, giơ tay vẫy lão Kim và giục:

- Bước lên, lại đây. Được rồi, đứng đó và... và quay lưng lại

Bụng nơm nớp sợ, nhưng không dám cưỡng, hấn rút rờ vừa quay lưng vừa ngoái cổ nhìn lại sau. Vụt cái nằng đưa tay lên, dùng năm đầu ngón tay khế điểm vào giữa xương sống. Hấn cảm thấy rùng mình lên, vội la lên một tiếng ngã lả ra. Một lát sau, thấy trong người không có gì khác lạ, hấn từ từ mở mắt ra ngơ ngác nhìn, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Nằng nhìn hấn, cười:

- Nghe đây. Ta dùng phép Phân Thân Thác Cốt điểm vào đốt xương sống của người. Phép chia gân vặn xương này chỉ riêng ta biết dùng thôi, sau ba tháng tự nhiên gân cốt người đứt lìa ra và chết một cách cực kỳ đau đớn. Vậy buộc người phải luôn luôn phục dịch ở thuyền này. Sau khi mọi việc chu tất rồi, ta sẽ sinh phúc giải huyết cho. Người hiểu chưa?

Nghe nói vậy, lão Kim thấy ớn lạnh tới gót chân. Hấn run bắn người lên, vừa khóc vừa lạy mà rằng:

- Cô nương. Cô nương. Làm phúc... xin thề rằng tôi không trốn đâu.

Nằng ngược lên nhìn chàng, bất giác thở dài một tiếng, rồi nói một cách hờn như vợ không đầu không mối, cũng chẳng rõ là ám chỉ ai:

- Rõ ngốc ơ là ngốc. Khóc... cái nợ gì à... (ngừng một chút nói tiếp). Anh khỏi bận lòng, trời lạnh rồi, chúng ta vào trong khoang đi.

Kế Chí càng không hiểu trời đất gì nữa, đầu như cái máy gật gật vài cái rồi lại đực người ra đó, trong khi nằng đứng lên lườm chàng một cái bỗng phá cười lên, đoạn thủng thỉnh đi vào trong khoang thuyền giữa.

Trời đã sáng, thuyền đã tới Vu giáp, thuộc phía đông huyện Vu Sơn tỉnh Tứ Xuyên. Vu giáp là một trong Tam giáp của Trường Giang, hai bên núi càng cao càng dốc, lòng sông càng co gấp khúc khúc, mười phần hiểm ác.

Kế Chí từ khoang cuối thuyền bước ra, đã thấy nằng đứng tựa ven thuyền, đương ngắm phong cảnh. Chàng cất tiếng chào hỏi:

- Cô nương dậy sớm thật. Phong cảnh đây...

Tuy chỉ là câu chào hỏi thông thường thôi, nhưng rồi chàng bỗng im bặt không dám nói nữa, chỉ sợ như đêm trước lại nức nở lên thì khổ.

Nằng từ từ quay lại, nhìn chàng, khẽ hé đôi môi đỏ như màu hoa thạch lựu, với hàm răng trắng đều như ngọc, nở một nụ cười và nói:

- Giờ là lúc nào mà còn kêu là sớm. Nhưng phong cảnh đây thế nào chứ? Anh đương nói sao bỗng ngừng lại. Ý chàng sợ tôi lại khóc nữa hả?

Kế Chí then đỏ mặt lên. Tuy nhiên bản tính chàng vốn thành thật, không biết dối trá, nên nghe nàng nói, chàng vội gật đầu mà rằng:

- Tiểu đệ vì vụng về, trong lúc vô ý không khỏi...

Nàng ngắt lời nói:

- Ai cầu anh khéo léo. Anh thì cái gì cũng khá cả. Chỉ phải một nỗi...

Kế Chí nói:

- Nếu có điều gì không phải, xin cô nương cứ nói, tiểu đệ thành thực xin...

Nàng tủm tỉm, gật đầu nói:

- Vậy anh lại đây. Và phải thành thực trả lời... tôi.

Kế Chí tiến lại đứng bên. Nàng hơi đỏ mặt, nhìn xuống nước, khẽ nói:

- Tôi hỏi anh câu này. Bữa qua, anh cho biết rằng anh có một cô em tên là Tiểu Mai chi đó. Cô ấy thế nào... với anh? Võ nghệ khá lắm sao?

Kế Chí đỏ mặt, hơi giật mình vì nhớ ra rằng Tiểu Mai từng dặn không được nói tên nàng ra cho bất cứ ai biết. Bữa qua trong lúc vô ý, chót nói ra rồi, nay thấy thiếu nữ hỏi đến, chàng ngập ngừng trả lời :

- Tiểu Mai là đồ đệ của vị Giang Nam Kỳ Hiệp Kim Tuyến Nữ và cũng như cô nương đều là ân nhân cứu mạng cho tiểu đệ. Hồi đầu tháng, nếu không có Tiểu Mai hiền muội, thì tiểu đệ không còn sống được tới bữa nay.

Nghe chàng nói vậy, nàng vẫn cúi đầu khẽ nói:

- Hèn chi mà nhớ kỹ... đến thế (Chợt ngẩng lên nhìn chàng và hỏi) Nếu là đồ đệ của Kim tuyến nữ Từ Lao tiền bối thì võ nghệ hẳn là cao lắm nhỉ?

Kế Chí thật thà nói luôn:

- Võ công của Tiểu Mai hiền muội thật là kinh nhân. Với hai bàn tay không mà giết luôn mấy đứa cường đạo. Đúng là tay nữ trung anh hiệp.

Vừa nói tới đây, thì nàng cười nhạt hỏi chặn:

- Thế à? Vậy tôi hỏi anh: 'Như bản lĩnh tôi, theo con mắt anh, thì không thấm vào đâu chăng?'

Nói tới đây, nàng dán mắt lên nhìn chàng như ý thức giục phải trả lời ngay. Kế Chí cuống lên vội nói:

- Cô nương là bậc chân nhân. Võ công cái thế, không cần phải nói, vì sợ nói không hết được.

Nàng cười, lắc đầu và hỏi:

- Thật chẳng? Vậy tôi hỏi: Nếu so sánh tôi với Tiểu Mai hiền muội của anh thì sao?

Chàng giật mình ấp úng:

- Cái đó thì... điều ấy thì...

Nàng cười ngặt nghẽo và hỏi:

- Điều ấy thì... thì làm sao chứ? Nghĩ là so sánh... thì tôi còn kém chứ gì? Phải thế chẳng?

Kế Chí càng đỏ mặt thở dài, nói:

- Cô nương với Tiểu Mai hiền muội đều là tay võ nghệ hơn đời. Nhưng chưa từng thì... thì...

Nàng khẽ gật đầu nói:

- Nhưng chưa từng thử tài thì chưa phân cao thấp chứ gì? Anh nói vậy quả là câu nói thực tình. Nếu vậy tôi phải tìm gặp, và chơi nhau một trận, cho phân rõ thư hùng mới được. Và anh... (nàng bỗng gay gắt nhấn mạnh giọng)... anh sẽ hân hạnh làm trọng tài cuộc đấu.

Chàng cuống lên, vội nói:

- Việc ấy... muôn vàn không nên. Chỉ vì một lời nói vụng về của tôi mà đến mất hòa khí. Tôi đã thú thực là tôi nói năng quê mùa... Cô nương cứ ép phải nói... rồi lại...

Nàng nguýt một cái. Bỗng mắt sáng quắc lên, nhìn chàng muốn thấu tận tim gan, và hỏi:

- Thôi được. Giờ không nói đến võ nghệ nữa. Ta quay sang phương diện văn chương nhé. (Tới đây, nàng nhìn chàng một cách say sưa, đổi giọng đầm ấm, cầm tay chàng và hỏi tiếp). Bắt anh làm trọng tài trong việc đấu võ, anh có thể từ chối là không thông thạo. Nhưng trong việc khác có tính văn chương hẳn là anh không từ chối. Phải không? (Đợi chàng gật đầu, nàng bèn nở một nụ cười tươi như hoa, ghé sát tận mặt chàng và nhỏ nhẹ hỏi:) Anh trả lời một cách thành thực câu tôi hỏi nhé!. Em Tiểu Mai của anh diện mạo, dáng vẻ thế nào? Có xinh đẹp không?

Kế Chí giật bắn người lên như bị điểm vào yếu huyệt. Một giây yên lặng rồi chàng trở lại bình thường ngay và nghĩ thầm rằng: “Cô này thực là kỳ quặc. Tiểu Mai đẹp hay xấu thì có việc gì đến mà cũng hỏi. Nhưng trong thâm tâm, chàng lúc nào cũng yêu trọng và bênh vực Tiểu Mai, dù chỉ là câu chuyện về sắc đẹp thôi, cũng không muốn nàng thua kém ai hết. Hướng chi Tiểu Mai quả là đẹp thật, và chàng cũng không biết nói dối, nên nghe nàng hỏi vậy, tuy hơi đỏ mặt, chàng cũng ngang nhiên gật đầu, trả lời:

- Tiểu Mai xinh, đẹp. Là một trang... (chàng định nói là một trang quốc sắc).

Đến lượt thiếu nữ rùng mình. Lúc đó tay nàng vẫn cầm lấy tay chàng. Chàng cảm thấy tay nàng như vụt lạnh đi một giây, nhưng rồi lại nóng bừng lên khi nàng hơi xiết mạnh tay, và không đợi chàng nói hết, đã hỏi luôn và hỏi dồn:

- Còn tôi... anh coi đẹp không? Và đẹp cách nào? (Nàng hỏi với giọng thiết tha khẩn thiết, có vẻ là đặc biệt quan hệ chứ không phải là cái lối hỏi tráo trắng trợn).

Dù bản tính thật thà chất phát đến đâu, Kế Chí cũng tự nhiên cảm thấy là nàng sẽ hỏi vặn đến câu ấy. Chàng cũng biết nàng đẹp, nhưng đẹp cách nào là một vấn đề chàng chưa hề lưu ý. Sở dĩ chàng chưa hề lưu ý là vì bản chất chàng thật thà và trung hậu. Giả như từ trước, chàng đặc biệt lưu ý và từng so sánh, thì gặp câu hỏi oái oăm ấy, may ra có thể trả lời ngay được. Chàng hơi lúng túng, buột miệng hỏi lại:

- Sao... Cô nương hỏi...

Nàng có vẻ bất mãn, giọng hỏi gấp và gần như gắt:

- Sao cái gì? Đừng có vờ vịt để mà nghĩ. Không thành thực?

Kế Chí trả lời một cách rất tự nhiên:

- Nếu chỉ cần trả lời là đẹp hay xấu, thì tiểu đệ không cần nghĩ ngợi mà thưa ngay rằng đẹp. Đến như đẹp cách nào ư thì là một đề tài khúc mắc, không suy nghĩ cân nhắc mà nói ngay ra, chỉ là nói liều, chưa hẳn đã thành thực. Cô nương có cho là đúng không? (Thấy nàng hơi cau mày có vẻ hơi sốt ruột, nhưng lại gật đầu cúi mặt, như ý chịu nghe, chàng vụt cao hứng bèn thao thao bình phẩm, phân tích). Tiểu đệ không muốn dùng những sáo cũ để bình luận về dáng vẻ và nhan sắc cô nương. Chỉ xin thành thực nói theo nhận xét thực tại: Về nhan sắc ư? Nếu cô nương thoa phấn và thì e trắng quá, và có vẻ giảm bớt cái vẻ mịn màng hồng nhuận đi, nếu bôi son thì cũng lọt mất cái màu thiên nhiên tươi thắm. Cao chút nữa, không khỏi là cao ngồng cao ngồng, gầy chút nữa sẽ thành gầy siêu gầy vẹo... Tóm lại, không biết nói gì hơn dù là câu nói lâu nay đã thành sáo, tiểu đệ cũng xin đánh cắp lời thầy Mạnh mà rằng: “Kẻ nào không biết cô nương là đẹp, thì kẻ đó không có mắt”.

Nói tới đây, thoáng thấy người đồ bưng cơm lên, chàng liền ngắt ngang sang câu chuyện khác, vội nói lớn lên rằng:

- Chà, cứ tưởng còn sớm, mà đã tới bữa rồi. Mời cô nương vào dùng... cơm.

Nàng vụt ngẩn lên nhìn chàng cười và nói:

- Chưa hết chuyện. Lát nữa ăn cũng không sao. Anh còn phải trả lời tôi câu này:

- Tôi với Tiểu Mai của anh ai đẹp hơn ai? Nếu không dùng đối tượng rõ ràng, thì từ nãy bao nhiêu lời của anh, dù không bảo là sáo thì cũng là xảo. Mà xảo tức là quyết là không thực.

Kế Chí nghiêm nét mặt lại nói:

- Cô nương nhất định hỏi điều ấy, vô hình chung là bắt buộc tôi phải dùng sáo cũ rồi. Nếu chỉ nói rằng cô nương với Tiểu Mai cùng xinh đẹp thì vẫn có vẻ mơ hồ, vì lẽ cô nương chưa biết mặt Tiểu Mai mà. Vậy xin trở về với lối dùng văn cũ mà rằng “Xuân lan, thu cúc mặn mà cả hai”, nếu Tiểu Mai là Thiên Tiên thì cô nương là Thần Nữ!

Nàng phì cười và nói:

- Cái khoa nói của anh cũng kể hoạt bát. Nhưng mới chỉ là có văn mà không có chương. Hãy tạm coi anh nói là do lòng thành thực đi, thì tôi lại càng cảm thấy tôi không xinh đẹp bằng Tiểu Mai của anh (Ngừng một chút nàng hơi cau mặt, cất giọng càng thê lương thiếu nảo, nói tiếp:) Chao ôi! Nói chuyện với nhau hằng ngày rồi lại đi chung một đường. Vậy mà anh biết họ tên của tôi là gì chẳng?

Hai tai nóng ran lên, mồ hôi toát ra, Kế Chí then quá và tự trách mình rằng đã sơ suất đến nỗi người ta là ân nhân cứu mạng cho mình mà tuyệt nhiên chưa hề có nửa lời cảm tạ và hỏi biết họ tên người ta là gì hết. Nghe nàng hỏi, chàng giật mình, ngượng quá, chưa biết nói sao, thì nàng đã cười nhạt mà rằng:

- Đúng rồi! Kỳ thực thì anh cần gì hỏi tôi điều ấy. Chẳng qua chỉ tại tôi si... tình, tự mình làm khổ mình. Thôi được, giờ chúng ta đi ăn cơm thôi.

Kế Chí quần quá. Mỗi lời, mỗi tiếng lọt vào tai chàng thực là muôn vàn thương tâm ai oán. Chàng không động lòng sao được trước một ân nhân đã vào sinh ra tử cứu chàng khỏi nạn để rồi chính bản thân nàng mắc nạn.

Xử vào một cảnh tình huống oái oăm với vô hạn thương cảm như vậy, trong lúc tâm tình bị xúc động cấp bách, chàng chỉ thốt ra được một tiếng: cô nương rồi bỗng nghẹn ngào, im bặt. Chàng đứng ngây ra nhìn nàng qua làn nước mắt long lanh... sắp nhỏ giọt xuống...

- A! Anh khóc! (nàng cất giọng run run nói) Tôi đã làm... phiền lòng anh. (Ngừng một giây, như an ủi chàng, nàng hỏi) Nếu như anh muốn rõ tên họ, lai lịch của tôi, để tôi nói anh biết. Họ tôi là Tư Đồ, tên là Vân Châu, nhiều người quen gọi tôi là Nữ Phi Vệ. Thân phụ tôi là Tư Đồ Minh, bạn thân với Thượng Quan lão tiên sinh. Về tuổi, cố nhiên Thượng Quan tiên sinh hơn thân phụ tôi đến mấy chục tuổi.

Kế Chí hỏi:

- Còn sao cô nương biết rõ họ tên tiểu đệ, lại rõ cả việc tiểu đệ đi tìm Thượng Quan tiên sinh?

Vân Châu cười nói:

- Trước đây chừng nửa tháng, Thượng Quan tiên sinh đột nhiên lại thăm thân phụ tôi. Trong khi trò chuyện, Tiên sinh cho biết, nhân chơi ở Động đình có thu một đồ đệ. Thân phụ tôi rất đỗi ngạc nhiên vì xưa nay Thượng Quan tiên sinh không hề nhận ai làm đồ đệ cả. Tiên sinh bèn thuật lại thân thế, cảnh ngộ của anh, và còn khen ngợi rằng căn cốt của anh rất tốt, nếu theo học Tiên sinh thì lâu lắm là năm năm đã có thể đạt thành tựu một cách siêu thường rồi. Tiên sinh có ủy thác cho thân phụ tôi và tôi, để ý bảo hộ anh trên đường đi qua đây... Anh nghĩ coi! Việc Thượng Quan tiên sinh nhận thu đồ đệ, có thể là một tin chấn động võ lâm, nhất là đối với tôi từng biết Tiên sinh đã nhiều lần từ chối nhiều người do các bạn rất thân của Tiên sinh ân cần giới thiệu. Sở dĩ một phần do sự... ủy thác (nàng ngừng một chút, hơi đỏ mặt rồi tiếp), một phần do tính hiếu kỳ và lòng... hâm mộ anh (nói tới đây, đôi má đỏ ửng hẳn lên), nên ngày ngày vô sự, tôi ruổi ngựa qua lại tuần sát trên quan lộ. Thế rồi (nàng khẽ phồng ngực thở dài), bữa qua thấy bóng anh với y phục, diện mạo đúng như Thượng Quan tiên sinh tả, tôi liền theo sau, và khi tới chợ thì anh bỗng biến đâu mất. Tôi đoán rằng anh chỉ quanh quẩn ở mấy quán trọ hoặc tửu lâu. Quả nhiên sau một hồi tìm kiếm, thấy anh ở Thái Bạch cư, tôi mới yên dạ. Bản ý tôi là định mời anh về nhà gặp thân phụ tôi để trọn tình địa chủ hoặc có bàn định gì về hành trình của anh không? Tưởng đâu rằng anh lại cố tình lẩn tránh tôi. Biết rằng thế lực của Bài Giáo rất lớn, anh khó thoát khỏi tay họ, nên sau đó lại một lần nữa, tôi đi tìm anh. Ra đến bến thuyền, thoáng thấy chiếc thuyền có khói bốc lên cao, tôi có ý ngờ ngay. Quả nhiên thấy anh ở đây, tôi bèn tìm cách xuống thuyền và chắc chắn lúc đó anh đang nghỉ, có lẽ ngờ cho tôi là... (nàng bật cười)... nữ tặc. Sau đó sự việc xảy ra những gì... khỏi phải thuật...

Nghe tới đây, chàng then đỏ rừ cả mặt, vừa toan xin lỗi và cảm tạ, chợt thấy Vân Châu thất sắc, miệng hét lên một tiếng "hổng!", người vụt đi như chiếc tên thoát khỏi cung bay ra tới đầu thuyền, chân chưa xuống hết, tay trái tống ra binh một tiếng, chiếc

lư bằng đồng bị đá tung lên cao ba trượng, văng ra sông đánh ùm một cái. Nàng quay lại nhìn Kế Chí và nói:

- Mãi nói chuyện chẳng để ý. Không ngờ quân khốn nạn lại giở trò ra nữa. Thứ hương nó đốt trong lò ấy luyện bằng phân chó sói với một chất kim thuộc nguyên tố. Khói do phân sói đốt lên, có thể bốc thành một làn khói rất cao mà lâu tan, xưa gọi là phong toại còn chất kim thuộc nguyên tố trộn vào thì ban đêm phát ra ánh sáng, ở xa có thể thấy được. Đó là tín hiệu cầu cứu riêng của Bài Giáo.

Nói rồi, nàng quay mình đi vào khoang thuyền. Chỉ thấy lão Kim mặt tái xanh, quỳ xuống rập đầu lạy và kêu:

- Xin nữ hiệp xét cho. Đó không phải do ý tôi. Mà là lão Vương bày ra.

Vân Châu quát:

- Nó đâu?

Lão Kim vừa khóc vừa kêu:

- Mới sớm nó lặn qua sông trốn đi rồi, Kê hên này không dám.

Vân Châu cười nhạt, tay mặt quạt ra một cái, cách xa bảy tám thước, lão Kim hộc lên một tiếng, lặn ra bất tỉnh. Nàng vội gọi chàng và bảo:

- Giờ phải cho thuyền áp bờ ngay. Âm hiệu bằng phong toại, trừ phi khẩn cấp lắm, chúng mới dùng đến. Bọn chúng sẽ tới ngay đây bây giờ, và nhất định là những tay ghê gớm.

Kế Chí thất kinh, vội chạy lại phía sau thuyền, hai tay cố bẻ lái. Thực ra chàng chỉ hăng tiết làm liều, biết hướng mũi thuyền vào đâu mà đi. Nàng cười và bảo:

- Thôi, mời anh lánh ra. Để đó tôi làm.

Kỳ thực, nàng cũng chẳng thạo gì hơn chàng, con thuyền hết quay đi chuyển lại, trôi dạt đi, một lát ra đến chỗ rộng, bị nước đánh quay đi mấy vòng, không áp vào bờ được. Nàng hối hận đã lỡ tay đánh lão Kim bị thương, nếu không từ nẩy đã vào bờ được rồi. Đương hí hoáy vật lộn với con thuyền, chợt nghe Kế Chí gọi:

- Vân cô nương. Coi kìa... vô số là thuyền.

Nàng nhìn theo tay chàng chỉ, bỗng thất kinh cau mày lại nói:

- Chí nguy rồi. (quay lại nhìn chàng). Miễn là anh hết sức bình tĩnh, tôi tin rằng đủ sức chống họ.

Kế Chí cúi xuống chụp một cây gậy gờ lên, trợn mắt nói:

- Vân thư thư khỏi lo. Việc chưa tới, hoặc giả còn sợ. Việc tới rồi, tôi dám liều mạng với cây gậy này.

Thấy mắt chàng tròn xoe như muốn đổ lửa, ngực ưỡn ra, thần thái hách hách kinh nhân, nàng buông tay lái, thở dài một tiếng, rồi than:

- Khá lắm! Hèn chi mà Thượng Quan tiên sinh chẳng để ý đến anh. Không ngờ chúng kéo tới đông vậy. Có điều anh phải tuyệt đối nghe lời tôi dặn: - Anh hãy ngồi yên lặng ở chỗ đầu thuyền, muôn vàn chớ có vọng động, một tiếng ho của anh cũng đủ hỏng hết... Mọi việc mặc tôi.

Thấy chàng gân cổ lên định cãi... nàng vội ngắt đi mà rằng:

- Lúc này nguy hiểm gấp trăm lần đêm qua. Anh nhất định không nghe tôi ư? (nàng khoanh hai tay trước ngực, mắt dăm dăm nhìn chàng nói như van lơn). Xin anh trối tôi lại mà nộp cho chúng còn hơn là...

Chàng không sao được đành lẳng lặng chạy tới chỗ nàng chỉ, ngồi xếp mình ngó ra. Tám chiếc thuyền lớn theo hình chữ nhất, tiến dần tới nơi dần dần khum lại thành một đường cánh cung, đầu mỗi thuyền đều cột dây lụa đỏ và lố nhố người đứng, tay lăm lăm cung tên như thể đi bắt giặc vậy.

Một chiếc thuyền lớn sơn son đi giữa, ba người râu tóc bạc đứng ở phía mái. Còn cách độ ba trượng, tám chiếc thuyền vây tròn thuyền Kế Chí lại, rồi một người từ phía sau chiếc thuyền lớn tắt tả chạy ra tận đầu mũi lớn tiếng quát hỏi:

- Thuyền kia đi đâu? Đã qua lại nơi sông này phải trưng biển hiệu của bản giáo lên.

Vân Châu cười nhạt:

- Luật lệ nào vậy? Chúng bây ngăn thuyền định giở thói cướp bóc hả?

Vẫn tiếng người ấy:

- Đúng là con ranh này đấy. Thừa ba vị Hương chủ. Con bé này lợi hại lắm. Có lẽ lão Kim cũng bị giết rồi chăng?

Vân Châu nhìn theo chỗ phát ra tiếng nói, thấy lão Vương – người đêm qua bị nàng đánh cho rớt xuống – đương kính cẩn quỳ tâu trước mặt ba ông già. Kế đó, một người trạc độ năm mươi, thông thả bước ra, cất tiếng cười nhạt nói:

- Con nhãi to gan thật. Trong một đêm mà đánh bốn đồ đệ của ta bị thương. Lại còn cướp thuyền đưa thằng nhỏ họ Thạch đi đâu? Thực là yên lành không muốn. Muốn sống, trước hết đem tên họ Thạch ra đây nộp rồi theo ta tới Hương đàn. Chúng ta sẽ

không làm gì khó dễ, bất quá chỉ báo cho bậc bề trên của mây tới lãnh về. Nếu chống cự lại, sau hối không kịp nghe.

Vân Châu mắng rằng:

- Câm mồm lại. Bọn khát máu chúng bây cướp của giết người không gớm tay, đáng phải đánh, phải giết kỳ hết. Cô nương đây thấy trái mắt can thiệp. Đúng là ta đã giết chúng nó và họ Thạch có trong thuyền này, chúng bây đứa nào có giỏi thì sang đây mà bắt.

Lão già kia nghe nói, hừ một tiếng, cởi áo bào ra, lập tức từ phía sau lão có tiếng dây cung bật, tiếng rít gió, mấy mũi tên phóng tới phía nàng. Lão già cau mặt quát:

- Không được bắn tên. Ta đương muốn xem con ranh này có bao nhiêu bản lĩnh mà dám cuồng ngạo như vậy.

Lại nói về nàng, bắt gió là biết có tên bắn tới, bèn khẽ quát lên một tiếng người bốc lên cao, nhường cho hai mũi tên luồn qua chân trong khi một tay trái đã kẹp được hai mũi tên vào hai kẽ ngón tay, lật mình một cái theo thế lưng ong rờn gió lẹ làng trở về chỗ đứng trước.

Lão già ha hả cười, và nói:

- Quả nhiên là khá. Khá... lắm.

Tiếng nói theo người bay đi, lão thi triển môn thượng thừa khinh công Lăng Không Ngũ Vân Bộ trong chớp mắt đã đứng ở nơi đầu thuyền đối phương, đưa mắt quét ngang một cái, thấy đồ đệ là lão Kim còn nằm đó, bất giác cười một tiếng, mấy sợi tóc trắng trên đầu dựng ngược lên, lão quát:

- Biết điều quỳ xuống.

Chưa hết lời, lão đã xô người vào, tay mặt thẳng, vận dụng chưởng lực tiểu thiên đánh ra, nghe bình một cái, một luồng gió giạt tấp thẳng vào ngực Vân Châu.

Ngay lúc lão lật bàn tay một cái chưa đánh ra, nàng đã biết chưởng lực của lão không phải tầm thường. Đến lúc lão nhả công lực, nàng không dám coi thường, vội đề vận thần công Hồn Nguyên Khí theo hai tay đánh ra. Hai luồng chưởng lực gặp nhau, sức xung động đẩy cả hai bên thối lui lại sau tới ba bước... cả hai cùng kinh ngạc vì chưởng lực của đối phương sung túc.

Nguyên lão già là Tổng đà chủ trong Hồng Kỳ Bài Giáo. Công lực của lão vào hạng thứ nhất ngoại trừ vị Giáo Chủ Mạc Tiểu Sương với ba vị Hương đàn chủ. Lão có tài ném đá Thất tinh và lợi hại hơn nữa là những chiếc kim nhỏ xiu như sợi lông trâu gọi là Tý Ngọ Đoạt Mệnh Trâm. Trâm ấy vừa nhỏ và một lúc phóng ra hàng mấy chục chiếc cho

nên rất khó đề phòng, trứng da thịt lạnh buốt thấu xương, nếu không kịp chữa, trong vòng một tháng tất chết. Đặc biệt là kẻ bị trâm đánh trúng, thì hằng ngày cứ mỗi giờ Tý (nửa đêm) và mỗi giờ Ngọ (giữa trưa) là bị chất độc hành hạ đau đớn khổ sở vì vậy mới đặt tên là Tý Ngọ Đoạt Mệnh Trâm.

Lão tên là Đỗ Anh Kỳ, tước hiệu Trấn Tam Giang, cai quản hết thảy các thuyền bè trên ba con sông lớn cho nên thế lực của lão rất mạnh trong hàng Bài Giáo. Thủy trại của Tổng đà đóng ngay ở nơi sơn khẩu Vu Sơn. Đêm hôm qua nhân dịp ăn mừng thọ năm nhân của lão. Mạc Tiểu Sương đặc phái hai vị Hương chủ tới mừng. Không ngờ nhận được tin cấp báo của đàn em, nên cả ba người vội vàng tới cứu ứng.

Trước mặt thượng cấp, Đỗ Anh Kỳ ý muốn khoe tài và tấn công không ngờ mới giao nhau một chiêu đã thấy công lực của đối phương cường ngạnh, không dễ dàng ăn nổi, bèn có ý nghĩ dùng ân tuệ với những kinh nghiệm đặc biệt và những ngón đòn giang hồ ngoại đạo mới xuất kỳ chế thắng được đối phương. Lão nhìn nàng cười nhạt mà rằng:

- Chiêu lực nội công của cô nương khá lắm. Giờ ta thử bằng binh khí coi.

Dứt lời, luồn tay vào chỗ ngang trên dây lưng, bấm nút, tay giật mạnh ra một cái, lấp loáng lòi ra một chuỗi mười bốn chiếc đầu lâu đúc bằng thép cỡ lớn bằng trái quýt đến cỡ nhỏ bằng trái long nhãn. Thứ binh khí này do lão sáng chế ra gọi là Cô Lâu Sách tức là chuỗi đầu lâu. Với một tay nội gia khá, có thể dùng nó như một thiết lĩnh để cuốn bắt binh khí, như một cây nhuyễn tiên (thứ roi mềm) để vọt đâm, như một chiếc búa để quật phá, và như một cây gậy để đánh đập v.v... Tay mặt lão cầm nơi góc roi, đầu roi buông phủ xuống đất. Lão vận công, tụ nội lực ở bàn tay, vặn cổ tay đánh lắc một cái. Toàn thân cây roi đang rũ xuống như búa, bị nội lực xung động tống ra, đầu roi từ từ ngóc lên, thân roi cũng thẳng như chiếc gậy sắt vậy.

Vân Châu mỉm cười, tay mặt đưa lên qua phía trên vai bên phải, kéo soạt một cái, một tiếng ngân trong như tiếng rỗng ngâm, một chớp sáng lạnh ngắt theo với cánh tay ngọc tia ra loang loáng. Thanh Trú Tuyết Khi Sương tuốt trần khỏi vỏ, quả nhiên là một thanh bảo kiếm vào hạng thối đứt sợi tóc qua lưỡi gươm.

Cả một quãng sông trở nên yên lặng như tờ, tám mặt thuyền vây, năm chục trái tim phập phồng xúc động, trên một trăm con mắt đổ dồn vào chiếc thuyền nhỏ ở giữa, giữa lúc hai vị Hương chủ từ chiếc thuyền lớn sơn son từ từ bước ra khỏi giữa thuyền, thì thân lão đã theo đà chân nhún đưa người vọt đi, cùng một lúc. Chuỗi sọ người vung lên như rỗng vàng vật mình, tuôn ra một trận gió giạt kinh khủng, tấp vào eo lưng Vân Châu mà cuộn lấy.

Đối phó với một thứ vũ khí bá đạo hung mãnh theo lối đao to búa lớn như thế, thì một loạt võ khí nhẹ như lưỡi gươm, tối kỵ sự va chạm mạnh. Thông thường người ta lùi tránh ra ngoài tầm binh khí đối phương, khiến cho làn binh khí họ bị hụt tầm qua đi, rồi mình tức tốc xô đòn và phản công ngay. Nhưng nếu như vậy, mình vẫn chưa chiếm được thượng phong, bởi lẽ không cần phải là hạng cao thủ, dù là tay tầm thường thì trong khi mình lui tránh để rồi trở lại gần mà đánh, họ không những đủ thời giờ đối phó, mà còn có thể thừa dịp mình lùi mà theo vào ngay để tấn công liên tiếp nữa.

Trấn Tam Giang Đỗ Anh Kỳ, một phần vì nóng ruột muốn ăn ngay, một phần vì quá coi thường đối phương và cũng tự tin ở các ngón tài ba quý thần nan trắc đủ để thi thố kịp với bất cứ một sự bất ngờ nào, nên mới một ngọn đầu đã dùng lối võ phu thô tục chơi ngay một cú hạng nặng. Mười bốn cái sọ người ấy, một khi cuốn chặt ngang eo cô nàng, với một nội lực hùng hậu như Trấn Tam Giang thì chỉ khẽ giật một cái, là đủ để tung cô nàng lên cao mấy trượng rồi ném tuốt xuống sông cho hà bá nuốt.

Vân Châu chẳng những không gạt mà không tránh né. Nàng lấy tĩnh để kịp thời động. Ngọn roi của Trấn Tam Giang hô gió quật tới theo một đường vòng cung ôm lấy ngang eo, chính giữa lúc thân roi đã chạm tới lần áo ngoài là lúc nàng phi thân như thỏ rừng thoát khỏi lưới, như mũi tên rời cánh cung, gươm với người như một đạo Trường Hồng Quán Nhật băng đi, lưỡi kiếm soạt một cái thích vào ngay giữa yết hầu đối phương.

Nàng đã áp dụng ngón Tỏa Hầu Thương là một ngón đòn thần tốc lừng danh của phái Nam Thiếu Lâm tự mà biến thành một mũi kiếm khóa hầu thần kỳ tuyệt mỹ.

Thực vậy, trong khi ngọn roi của Trấn Tam Giang quật ra, là nhằm quật vào chỗ nàng đứng, bất đồ nàng không lùi mà lại xô người vào sát tận chỗ cổ tay cầm gốc roi của đối phương, khiến cho ngọn roi thành quá tầm, nghĩa là đánh nhằm vào chỗ không có người. Cả cái động tác phi thân lao mình thẳng vào vào đòn giữa với cái động tác mũi gươm lẹ như tia đá lửa lóe tắt đâm thẳng vào cổ họng đối phương, phải nói rằng đã phát ra cùng một lúc và trong vòng một phần trăm của một cái búng đầu ngón tay theo tiếng gọi của võ phái, hoặc cũng gọi là thời gian của một phần trăm của một sát na theo tiếng gọi của Thiền học (Phật gia nói rằng một ý niệm như một tia lửa vụt lóe lên vụt tắt liền, là thời gian của sáu chục sát na trôi qua).

Người tập luyện võ nghệ, nếu có căn cơ khá và được danh sư chỉ điểm dẫn giảng rõ ràng, nếu thông minh lãnh hội được những ngọn cầu kỳ, không cần múa may điệu nọ, thế kia, trong khi ứng biến chỉ một cái cất tay, một bước chân tiến đều là tuyệt nghệ hiếm ác được cả.

Trấn Tam Giang vừa ra một đòn lúc đó bị hãm vào tử địa. Tuy nhiên, lão cũng không uổng danh là tay giang hồ lão luyện. Gặp đòn gấp, lão vẫn bình tĩnh. Cùng một lúc với chân trái vọt đi lẹ một bước dài về phía sau thì mình lão cũng ngửa lên đổ theo, mặc cho lưỡi gươm gần như liếm qua đầu mũi, thấy lạnh cả mặt, lão đã kịp thời vừa lật úp mình vừa thúc chân dùng sức đập mạnh xuống ván thuyền đưa bật người đi xa đến ba bốn bước.

Trong trường hợp này, giữa lúc lão đang nhảy dỏ dang chân chưa chạm đất, hoặc vừa chạm đất mà đứng chưa ổn định, nếu Vân Châu cướp đòn xô ngay vào theo, thì không cần đánh, lão cũng bị bách quá mà chỉ còn một nước hoặc vọt mình lên cao như cây pháo bông, nếu là tay giỏi, hoặc là loạng choạng bị áp bức đến lộn cổ xuống sông là vừa chuyện.

Với thân thủ và bộ pháp khinh linh như Vân Châu, đời nào nàng đề cho lão thoát đi một cách dễ dàng như vậy. Huống chi những tay cao thủ như nàng, khi ra một đòn, dù là mười phần chắc ăn, nhưng vẫn phải dự liệu nếu đối phương đủ lanh lẹ, hoặc thoát đi thì mình theo luôn như bóng với hình, hoặc đối phương kịp biến đòn và hoàn lại đòn thì mình cũng kịp biến theo để đánh tiếp.

Thoáng thấy Trấn Tam Giang ngửa người như lối Thiết Bản Kiêu, nghĩa là uốn mình như cầu vòng để tránh ám khí hay đòn gấp, nàng kịp xô tấn vào luôn, thì giữa lúc ấy, tai nghe chát một tiếng ở phía sau đúng chỗ Kế Chí ẩn nấp. Nàng kịp gài mình kìm chân lại... nghe. Ý hẳn là định nhảy quay trở lại sau để cứu ứng... Té ra đó chỉ là do sức chân của Trấn Tam Giang vừa đập xuống ván mạnh quá, làm rung chuyển cả thuyền đi, cây gậy của Kế Chí dựng ở nơi chằng nấp, đổ xuống chát một tiếng rất lớn rồi... lặn lộng lốc.

... Nàng thở dài, vì nếu trong một sát na nàng đã chiếm được tiên cơ để quyết thắng thì cũng chỉ trong một sát na, nàng hơi ngừng lại, nàng đã mất một cơ hội dồn đòn cho địch hết lối thở.

Nhưng dù sao, mới giao nhau có một mẻ thôi thì con phượng non đã đánh bật được chú lão ô bách chiến, từng mấy chục năm vùng vẫy vỗ cánh ngang dọc trên chốn giang hồ, cũng đủ làm lu mờ, tiêu tán cái danh tiếng Trấn Tam Giang đi rồi.

Đúng là Vân Châu đã chơi một đòn nước thượng vậy.

Trong đời này, ở trường hợp thông thường, chỉ vì bị kẻ khác, dù là ngang hàng mà lại chơi nước thượng, nhiều khi cũng ức đến ứa nước mắt ra được. Huống chi là trong làng đấm đá, Trấn Tam Giang với chức vị Tổng Đà chủ trên ba dải sông lớn, bị một con

nhãi ngang cỡ với hàng cháu ngoại chơi cho một cú nước thượng, hay nói đúng ra là chơi nước đàn chì, thì lão choáng lên, ức đến trào máu ra được.

Lão vừa nhảy lui về nên chân hơi loạn choạng. Thừa dịp vì Vân Châu phân tâm nghe tiếng gậy rút mà ngừng lại trong một nháy mắt, là chẳng những lão lấy vững được cặp giò mà còn để tiến lên định tấn công nữa là khác.

Nhưng giữa lúc lão di chân chưa được một bước lại là lúc Vân Châu lặn mình nhảy phốc tới, tay mặt vạch một đường kiếm Ngưu Tinh Độ Hà từ trên cao định chém vạt góc xuống.

Đây, lại một phen tranh chấp thượng phong một cách gay go khốc liệt diễn ra trong một trường hợp khác thường với ba điểm đặc biệt cần rõ là:

Thứ nhất: Hai bên cùng tấn công một lúc.

Thứ hai: Cả hai xô vào nhau.

Thứ ba: Một bên nhảy cao chân lìa mặt đất mà tiến, một bên tiếng vào nhưng Túc Bất Ly Địa.

Chính vì chân không lìa khỏi đất nên Trấn Tam Giang có cái ưu thế là ổn định và dễ di chuyển hơn là Vân Châu, vì chân nàng đã lìa khỏi đất thì chỉ có một hướng là lao thẳng tới, tuy có lanh lẹ hơn, nhưng nếu đối phương phản ứng kịp thời thì nàng khó đổi chiều hướng để có thể dễ dàng lánh qua chỗ khác.

Thấy Vân Châu nhảy tới một cách quá ư hung hãn, lập tức lão di chân mặt qua phía bên mặt một bước thật rộng, người lão lánh dạt hẳn đi, chân xuống tọa tấn Tả Ngã Bộ và trong khi đầu ngón chân nàng vừa chớm đụng xuống ván thuyền thì chuối sọ người của lão cũng ho gió nhắm chân nàng quật tới.

Vân Châu quả thực xứng đáng với cái tuổi hiệu Nữ Phi Vệ. Nàng vận công dễ khí, không thấy nhún chân hay chuyển mình động vai gì hết, đầu ngón chân nàng khẽ bấm xuống một cái là người như chiếc cầu da nảy vọt lên cao hơn hai ba trượng theo một đường góc năm mươi độ đi chéo về bên đối phương và định nhồi xuống ngay như lối “chim cắt bắt gà” trầm mình như khối đá ngàn cân xuất kỳ chế thắng đột kích đối phương vừa bằng binh khí vừa bằng chưởng lực.

Thấy Vân Châu quá mức lanh lẹ và cảm thấy mình luôn luôn bị lấn áp, Trấn Tam Giang vừa thẹn vừa tức, tưởng đến trào máu miệng.

Một ác ý nảy ra trong óc, mặt bùng bùng sát khí, mắt trợn ngược tóe ra lửa, miệng phồng lên phì ra khói, lão vừa nhảy né qua phía bên trái vừa rút phăng chiếc ống đồng Tý Ngọ Đoạt Hồn Trâm ra. Giữa lúc Nữ Phi Vệ còn ở trên cao ước hai trượng chỗ lão

đứng trước. thì Trấn Tam Giang hét lên một tiếng xuống như sấm nổ trên mặt nước, tay mặt lão giả vờ khoa lên một cái tung ra một đường Trường Sách Khiên Long, trong khi tay trái ngằm bấm nút ống đồng tạch một cái, tiếp theo là một tiếng bùng. Một trận mưa trâm xối xả tuôn ra đem theo những tiếng rít gió kéo dài và sắc nhọn.

Nữ Phi Vệ lẳng không vọt đi, lúc đó toàn thân nàng chỗ nào cũng có tai và mắt cả. Chưa kịp đáp xuống thì thoáng mắt đã nhận ra những động tác ám muội của đối phương. Một mặt nàng uốn lưng eo, lắc vai một cái, mình cong lật như thần long uốn khúc, đạp gió lách qua một bên. Trong khi tay nàng vung gươm tạo thêm phản lực tống người đi cho lẹ, thì tay trái nàng với thủ pháp lanh lẹ như chớp đã lấy ra một vốc Kim Tiền Tiêu theo điệu Thần Nữ Rắc Hoa nghiêng mình phẩy trái trở lại...

Mỗi đồng tiền ném xuống là nhắm trúng một ngọn trâm bay lên. Bóng Kim Tiền Tiêu vãi ra như cánh hoa mai phơn phớt rũ xuống. Bóng Đoạt Hồn Trâm xiên lên như những hạt mưa bị gió tấp mà tia ra thành từng vạch dài.

Trong một lúc ở trên không, lấp loáng tỏa ra hết như những tia lửa pháo bông sáng ngời với những tiếng ám khí rít gió và chạm nhau rồi ngân lên trong vắt như reo vang, như gõ ngọc...

Giữa một bầu sát khí mơ màng với tiếng ám khí xô xát và chạm rùng rợn, bỗng ngân lên những âm ba như tiếng dây đàn rung bật, giữa một rừng tia sáng loang loáng như chớp điện, một thiếu nữ đẹp như tiên thiên lẹ làng uyển chuyển như bay như múa cuỗi gió thoát ra ngoài rồi an nhiên đáp xuống một cách kỳ tuyệt, ảo tuyệt và diễm tuyệt, trước năm sáu chục cái miệng há hốc luôn cả nước dãi ra với hàng trăm con mắt đờ đẫn lác trợn nhìn.

Kỳ thực thì Nữ Phi Vệ cũng bị thương nơi bắp chân. Nguyên vì số Kim Tiền Tiêu của nàng vốn đã ít hơn. Nhờ ở thân pháp khinh linh nàng đã tránh được một, còn một số trâm bay tới, nhận ra không tránh được thì do Kim Tiền Tiêu đánh bật đi, và nàng còn giữ lại trong tay ba đồng là để phòng vệ khi đáp xuống vạn nhất phải dùng đến chẳng. Không ngờ một mũi trâm đã lọt tới xé rách gấu quần và rạch một vết dài tới hai tấc, sâu tới một đốt ngón tay ở giữa bắp ống chân bên trái.

Mọi người không ai hay biết gì hết, luôn cả Trấn Tam Giang cũng yên trí là nàng không hề bị thương, trừ có hai vị Hương chủ, nhờ nhãn quan như điện là nhận ra điều ấy ngay.

Nữ Phi Vệ mặt cứ phớt tỉnh như không, quyết phen này phải trả cái thù của một mũi trâm bằng một cái giá chợ đen mới hả.

Doạt Hồn Trâm nổi tiếng giang hồ. Mỗi lần đã phát ra, đối phương nếu không chết ngay thì cũng bị thương và tức thời không thể hoạt động gì được.

Trấn Tam Giang không thể ngờ rằng thiếu nữ thoát ra khỏi công lực lợi hại của món ám khí độc môn của mình. Lão đương sửng sốt và uất hận thì ba ngọn Kim Tiên Tiêu đã thét gió chớp nhoáng đồng thời với bóng người cùng bóng kiếm theo dần.

Bộ pháp, thân pháp và thủ pháp của lão cũng hết sức khinh linh. Lão kịp thời nhảy phắt qua một bên, tay mặt lật một cái tuôn ra mấy đường, vừa tránh mấy ngọn tiêu, vừa hóa giải mấy đường kiếm tấn công đối phương.

Nhưng lão vừa thoát ra, chưa kịp trả đòn thì Vân Châu theo ngay tới. Hoàn toàn chiếm được thượng phong, nàng khẽ quát lên một tiếng, mình di chuyển theo bộ pháp “gió lốc quét lá”, chớp loáng và chớp loáng, xoay quanh và len lỏi, khi biến hiện như ma như bóng, hiệp với tay mặt quán tụ nội lực, thốt ra những đường gia truyền tuyệt nghệ Chấn Hải Phục Ba Kiếm của thân phụ là Tư Đồ Minh.

Trấn Tam Giang lúc đó cũng tận lực thi triển hai mươi bốn đường Kim tiên, trên dưới bốn bề như “Rồng vàng bao bọc” đem theo những tiếng gào gió vù vù, cố tạo cơ hội để phong tỏa những làn kiếm cực kỳ ác hại đương luân lỏi lắt léo, soạt soạt như răn lách mình qua chỗ lá dày cỏ rậm, vo vo như lửa reo, gió lửa vào lỗ hở khe trống.

Trong vòng mười lăm hiệp tấn công như mưa dòn, gió đập, Trấn Tam Giang nhiều lúc cố gạn đòn, muốn tránh ra ngoài vòng áp lực của kiếm quang mà không được. Quyết báo thù một mũi trâm vừa rồi, Nữ Phi Vệ lặn vào sát đòn, nói là theo sát như hình với bóng cũng chưa tả hết được cái tài tình của bộ pháp “gió lốc quét lá” phối hợp với thân pháp “dời mình thay chỗ” của nàng. Phải nói là nàng đã bám sát đối phương như con chí bám sát vào da thịt.

... Bỗng nghe keng một tiếng, bóng Nữ Phi Vệ nhảy vọt ra ngoài, lưng quay về phía đối phương, đồng thời bóng Trấn Tam Giang vọt ra theo và cây nhuyễn tiên như một chiếc côn hộ gió từ phía sau đâm vọt vào giữa eo lưng nàng... Trên một trăm con mắt trở ra, đổ dồn vào cả... Ấn ước chỉ thấy thân mình nàng như một tấm biển giấy trôi dọc bằng một sợi dây mà bị gió đánh quay lật đi một cái, đồng thời phía trên vai nàng lóe lên một cái chớp lẹ tia vào phía Trấn Tam Giang, giữa lúc có tiếng kêu lạnh lạnh khe quát “đi!”.

Mọi người lúc đó mới nhận thấy, nàng đã xoay mình trở lại và đứng ở nguyên vị trí chỗ nhảy tới trước, còn Trấn Tam Giang thì loạng choạng bật lui lại sau, cố giữ mới khỏi ngã, tay bịt lấy vai máu tuôn ra đỏ lòm ngực.

Số là sau mười lăm hiệp tấn công như sấm chớp bằng cách cướp đòn vào sát, cả hai bên nhiều lúc không thể dùng binh khí mà phải dùng quyền vì gần quá binh khí hầu như trở nên vô dụng. Vân Châu bèn cố ý dùng một đòn hư để binh khí đối phương đập trúng vào sống gươm của mình đánh keng một tiếng. Nàng vội vã vừa quay lưng vừa nhảy tháo đòn làm ra như bộ là gươm của nàng bị sút mẻ tổn thương nặng vậy.

Trấn Tam Giang đuổi theo liền. Giữa lúc lão tận lực đâm ra một roi, là lúc nàng theo thân pháp “con chim giữ nguyên vị trí trên cành vừa nhảy vừa quay trở lại” và cùng lúc với ngọn roi đâm vào xuyên qua dưới nách thì phía trên vai nàng soạt một kiếm trúng đối phương, sâu chừng hai đốt ngón tay, ước ba tấc. Nàng đã toan tổng thêm cho một mũi nữa, không hiểu nghĩ thế nào, vội thu tay về và cũng không theo vào nữa.

Trấn Tam Giang tái mặt đi, nhìn vào Vân Châu gật đầu rồi nói với một giọng cảm động.

- Kiếm pháp cô nương cao lắm. Lão chịu nhận thua, và cảm ơn lưỡi gươm của cô nương đã lưu tình.

Lão vừa nói tới đó thì một bóng người áo trắng đã loáng cái nhảy tới.

Đó là một ông già hình dạng gầy mà lùn, nói với Trấn Tam Giang rằng:

- Hiền đệ hãy lui về. Thắng bại là thường, không đáng kể.

Trấn Tam Giang có vẻ thẹn thùng, nói:

- Đồng Hương chủ ơi! Cô nương đây có lẽ liên hệ gì với ... Tư Đồ...

Đồng Hương chủ ngắt lời:

- Biết rồi. Hiền đệ trở về thuyền buộc vết thương lại đi.

Trấn Tam Giang quay về phía Vân Châu, cười gượng và nói:

- Đồ mổ này còn sống ngày nào, quyết không quên cái ơn của một lưỡi gươm ấy.

Tay vẫn giữ chặt chỗ vai bị thương, lão cố gắng nhảy về thuyền.

Trả được cái thù một mũi Tý Ngọ Đoạt Hồn Trâm rồi Vân Châu cũng biết mọi việc chưa xong. Cứ xét cái thân pháp nhẹ nhàng khi nhảy sang thuyền và địa vị cao hơn, đủ rõ võ nghệ của vị Đồng Hương chủ này cao hơn Trấn Tam Giang nhiều lắm. Biết vậy, Vân Châu vẫn bình tĩnh mỉm cười yên lặng đứng nhìn, không nói nữa lời.

Đồng Hương chủ quay lại nhìn nàng, khẽ cười và gật đầu rồi cất tiếng hỏi:

- Nếu ta không lầm, cô nương hẳn là đồ đệ của Tư Đồ Ngân Tu Tẩu?

Thấy thái độ của Đồng Hương chủ không đến nỗi lỗ mãng, trong lối xưng hô không dùng tiếng tao, mày, và nhắc đến thân phụ nàng, nàng cũng trả lời một cách lễ độ:

- Vâng, Ngân Tu Tẩu chính là nghiêm phụ. Lão nhân gia phải chăng người cũng có biết?

Đồng Hương chủ nghe nói, có vẻ hơi chột dạ cau lông mày lại nói:

- Lão có quen biết lệnh tôn. Câu chuyện xảy ra như thế, cô nương hoành hành quá đáng, không những bốn tên đồ đệ của lão, luôn cả vị Tổng Đà chủ cũng bị trọng thương. Buộc lão phu tạm giữ cô nương lại đã... còn sau sẽ hay!

Không đợi nói hết, nàng cười nhạt nói:

- Bốn cô nương từ nhỏ đã được gia đình giáo dục, nên chưa từng vô cớ đánh bị thương ai cả. Lần này, vì chính mắt thấy bạn các ông ức hiếp người một cách quá đáng, nên bất dĩ phải can thiệp. Nay đến cả bậc lão tiền bối như ông mà cũng hoành hành như thế, thực không còn hiểu ra sao nữa?...

Lão nghe nói, phá lên một trận cười ha hả mà rằng:

- Ghê thay cho miệng lưỡi sắc như dao. Bữa nay nếu ta không cho mi một bài học đích đáng, rồi đây thiên hạ sẽ cười rằng bọn ta không có người.

Dứt lời, lão vén đôi ống tay áo rộng lên, để lộ hai cánh tay khô đét như cẳng gà, rồi nói tiếp:

- Xong chưa. Cứ việc tấn công đi. Để ta coi mấy đường Chấn Hải Phục Ba Kiếm chân truyền ra sao? Sau này dù có phải tìm đến xin lỗi ông bạn già Tư Đồ, cũng không sao!

Nghe tiếng cười, Vân Châu đã nhận ra rằng công phu nội lực của lão đã cao mấy bậc như “lò lửa biến thành xanh” rồi. Nghĩ mãi không biết lão là ai, nay nghe lão nói vậy, nàng không khỏi tức giận nói:

- Đường đường tự nhận là bậc trên vậy mà dùng lối thay phiên nhau cố đánh cho kỳ thắng kẻ hàng dưới. Vậy được rồi, kẻ hàng dưới cũng dám xin lãnh giáo một vài ngón tuyệt học của kẻ trên. Xin đừng trách là vô lễ.

Câu nói của nàng khiến lão đỏ mặt lên. Lão ngửa cổ lên trời, cố ý cười chửa thẹn, đoạn nói:

- Được lắm. Nói như vậy kẻ cũng có lý lắm. Vậy giờ ta hãy tạm lui về thuyền ta. Một lát nữa sẽ trở lại. Lúc đó hẳn không còn lấy cớ vu khống cho ta là đã dùng lối thay phiên đánh để cầu thắng nữa!

Chưa dứt lời, lão đã quay mình, vọt một cái đã nhảy phắt trở về chiếc thuyền sơn son của lão.

Vân Châu cũng vội vã quay vào trong khoang, thấy Kế Chí vẫn ngoan ngoãn ngồi tựa một mình ở nơi cửa ra vào. Chàng chưa kịp cất tiếng hỏi thì nàng đã ngồi xuống bên cạnh và hỏi lên trước:

- Anh thế nào? Có sợ không?

Thấy đầu tóc nàng rối loạn, lại thấy lúc nào nàng cũng để tâm lo lắng cho mình, chàng xúc động đến ướt nước mắt, bất giác nắm lấy tay nàng nghẹn ngào rồi nói:

- Thực tình sợ thì không... sợ! Duy chỉ lo cho Vân thư... Vân thư vì tiểu đệ mà vất vả... mang lụy nhiều quá!

Nhận thấy cử chỉ và thần thái chàng chan chứa tình cảm, nàng cảm thấy vô vàn an ủi, bụng nghĩ rằng một người như chàng mà từ trước mình cứ ngỡ là lạnh nhạt vô tình thì thực là lắm.

Nàng cảm động, bất giác nóng ran người lên, mồ hôi thấm áo, khẽ mỉm cười nói:

- Thôi đi. Đã gần thì chớ, lại còn lẩn thẩn. Anh không thấy tôi đã thắng trận đó sao? Chẳng lẽ lại không muốn tôi thắng họ ... ư?

Nói tới đây, nàng bỗng rùng mình, mồ hôi đầm áo, hai tay hơi lạnh, người sắp nghiêng đi. Chàng vội đón giữ lấy vai nàng, thở dài và nói:

- Vân thư... vất vả nhiều quá... bọn chúng lại đông. Thà cứ mặc cho chúng muốn làm gì thì làm. Còn hơn để Vân thư phải... cực nhọc nhường... này!.

Nàng ngả hẳn vào lòng chàng, đôi mắt mơ màng nhìn lên, lắm nhấm khẽ nói:

- Anh bao nhiêu tuổi... nhỉ?

Kế Chí chăm chú nhìn nàng, trả lời:

- Tiểu đệ... thiếu hai tháng thì đủ mười tám.

Chàng toan ngừng lại, chợt nhớ ra rằng tính nàng hay giận dỗi, nếu không hỏi lại, nhất định sẽ buồn vì tưởng mình vô tình, bèn vuốt làn tóc mây rũ trên má nàng và hỏi:

- Còn Vân thư... Năm nay... bao nhiêu?

Nàng gật đầu, vừa cười vừa nói:

- A! Tôi đúng mười tám... Hơn anh hai tháng... Anh kêu tôi chị Vân cũng phải.

Kế Chí lại hỏi:

- Vân thư. Vì sao đối với tiểu đệ có vẻ như...

Vân Châu đỏ mặt, ngượng dài một cái, nói:

- Chẳng có vẻ gì hết. Đã có em Tiểu Mai rồi... Giờ anh còn... dám nghĩ đến tôi hay sao?

Kế Chí thở dài khẽ nói:

- Tiểu đệ đã đính ước với...

Chàng chưa nói xong thì Vân Châu đã vùng ngồi phắt lên nói:

- Vậy chớ mong một mũi tên bắn hai con chim một lúc. Anh đã yêu Tiểu Mai thì không thể yêu tôi được. Đã yêu tôi thì không thể yêu ai được hết!

Nói xong, vùng đứng lên, rung rung nước mắt. Chợt nhìn thấy nơi bắp chân nàng có máu chảy, chàng vội đứng lên giữ đỡ lấy nàng và nói:

- Vân thư, chân bị thương lúc nào vậy? Sao không buộc?

Vân Châu vội né qua một bên, cất tiếng ghen ngào như muốn khóc mà rằng:

- Chớ chạm tới tôi. Tôi sẽ tự buộc lấy. Anh chỉ có thể chăm lo em Tiểu Mai của anh thôi.

Thực tình, mãi đến lúc nghe chàng nhắc, nàng mới nhớ đến vết thương bèn ngồi xuống. Đường định lấy ra một đoạn dải dây lưng để buộc chỗ bị thương, chợt tai nghe soạt soạt hai tiếng, nàng ngẩng lên thấy chàng xé một vạt áo ra cầm ở tay, mắt đắm đắm nhìn vào chỗ vết thương, miệng ngập ngừng sắp nói. Nàng lườm chàng một cái, bỗng thở dài mà rằng:

- Thôi được! Giúp tôi một tay.

Chàng vội quỳ xuống, đặt chân nàng lên lòng. Nàng lấy thuốc bột rắc lên vết thương và chỉ bảo chàng cách buộc. Thấy chàng vừa buộc vừa nhè nhẹ tay sợ đau, Vân Châu vừa bực mình, vừa tức cười, đợi chàng buộc xong, khẽ giúi cho một cái mà rằng:

- Đã tập võ nghệ thì dù què tay hay gãy chân cũng là thường, huống chi chỉ một chút sứt da thì có ý nghĩa gì (ngừng một giây thở dài, tay chỉ vào ngực và nói tiếp với giọng đầy thương cảm). Duy chỉ có vết thương ở lòng này mới thực là đau. Anh thực là oan gia của tôi từ kiếp trước! Nay quyết trả thù phải không? (vừa nói vừa từ từ ngả người vào lòng chàng). Nói cho anh rõ, sau này tôi sẽ tìm gặp Tiểu Mai của anh quyết không chịu...

Nói tới đây bỗng yên lặng đi. Nàng chợt cảm thấy nàng hoàn toàn vô lý với ý nghĩ tranh chấp với Tiểu Mai... Chỉ khổ cho chàng lúc đó, muốn ngăn cản xin nàng đừng gây

chuyện lời thôi, nhưng lại sợ nàng phật ý. Hai người lặng lẽ nhìn nhau. Không rõ thời gian trôi qua bao lâu, chợt có tiếng từ đầu thuyền hỏi:

- Sao đây. Nghỉ xả hơi đủ chưa! Cô nương?

Chàng giật mình ôm chặt nàng lại. Nàng vùng ra, cười bảo chàng:

- Anh định giữ... để nó đánh tôi hay sao? (rồi cất tiếng nói với ra ngoài). Xin đợi một chút... Tôi không chạy trốn đâu!

Tiếng vị Hương chủ nói:

- Có độn thủy cũng chẳng thoát. Ha ha!

Nàng vuốt lại mái tóc rối như tổ quạ, lượm lấy thanh gươm vừa đi ra, vừa ngoảnh lại dặn chàng:

- Chịu khó ngồi yên như lúc nãy nhé. Chớ có di động khiến tôi phân tâm thì khổ.

Nàng vẫy tay ra hiệu bảo chàng ngồi xuống rồi nhảy ra ngoài. Lão Hương chủ khẽ đằng hắng rồi nói:

- Cô nương... Ta vừa nghĩ lại: Địa vị ta là Hương chủ, và cũng có quen biết với lệnh tôn đôi chút, nên càng không tiện giao thủ với cô nương. Theo ta nghĩ, tốt hơn hết là cứ trao tên họ Thạch ra đây. Chúng ta cam đoan không làm khó khăn cho họ Thạch đâu, bất quá sẽ do nơi Tổng đàn Mạc giáo chủ xét xử định đoạt. Mấy tên vừa bị chết, vừa bị thương kia cũng thôi khỏi nhắc lại nữa. Về phần cô nương sẽ khỏi liên can, và từ nay xin chớ sinh chuyện lời thôi như thế nữa. Cô nương nghĩ sao?

Đề nghị của lão Hương chủ không khỏi gây ra mối phần uất giữa bọn đồ đệ của lão. Nhưng biết sao được, thâm tâm lão có ý e dè đối với Ngân Tu Tẩu Tư Đồ Minh, một người xưa nay nổi tiếng bênh vực kẻ yếu thì quyết không chịu để yên. Suy đi nghĩ lại chỉ có một cách buộc nàng trao họ Thạch cho mình như vậy mình giữ được đôi chút thể diện, vừa tỏ ra là bậc kẻ cả, vừa khỏi lo sinh chuyện về sau.

Nghe lão đề nghị như vậy, tuy biết lão đã khổ tâm nhường nhịn lắm rồi, nhưng làm sao có thể trao chàng cho họ được? Và đây cũng là một nỗi khổ tâm của nàng, Vân Châu cười gượng mà rằng:

- Kẻ hậu sinh trăm phần cảm kích về ý tốt của lão tiên bối. Tuy nhiên, cũng xin lão tiên bối xét cho điều này: Đây không phải là câu chuyện giữa đường, mà là câu chuyện họ Thạch theo tôi đi cùng chung một chuyến dò. Chỉ riêng một phương diện này thôi, nếu bỏ người ta mà đi cũng đủ là kẻ vô nghĩa rồi, đừng nói lại là đem người ta nộp cho kẻ thù để cầu thoát thân. Huống chi kẻ hậu sinh đã từng thưa, kẻ hậu sinh đã nhận bảo vệ cho họ Thạch, thì trước khi thân mình chưa bị trọng thương đến không thể làm gì

được, quyết không thể đầu hàng và nhất là hy sinh đồng bạn được. Kể hậu sinh dù là học sau sinh muộn nhưng cũng hiểu đôi chút đạo nghĩa làm người. Mong bậc tiền bối dạy thêm cho những điều nghĩa lý cao xa và người đã có đức hiếu sinh, thì xin cho chúng tôi được vô sự, sau này sẽ xin thân tới tận nơi Hương đàn tạ tội lỗi tiền bối.

Xử vào cái cảnh tiến thoái cùng dở, lão Hương chủ không sao được, đành cười gượng mà rằng:

- Ta đã nhân nhượng tới đó là hết giới hạn. Chớ trách Nam hải Thương Long này quá nghiệt. Coi đây!

Người lao theo liền với hai tiếng “coi đây” vọt đi, tay áo rộng cuốn lên một luồng gió giật, phất thẳng vào mặt Vân Châu ập tới.

Nghe lão tự giới thiệu là Nam hải Thương Long, Vân Châu hơi chột dạ. Nàng từng nghe thân phụ nói đến Thương Long Thượng Hòa Đồng là tay cự phách trong làng võ. Quả nhiên là lợi hại, chỉ một cái phất tay áo mà đã có thể mạnh như cả một ngọn côn sắt đánh vào. Đừng nói là cả tấm tay áo ấy đập trúng, chỉ cần một góc tay áo quét qua phải cũng đủ ồm đòn rồi. Nàng vội ngả người về sau, lật mình một cái như cá chép vượt sóng thoát ra xa đến năm sáu thước tranh khỏi.

Ngọn “phất tay áo tuôn mây” đánh ra như chớp mà không trúng đâu cả, lão Thương Long bất giác cũng khen thầm khinh công của nàng tuyệt hảo, lập tức lão lẳng không theo vào luôn. Thân mình lão lúc đó như con diều hâu theo mỗi từ cao liệng xuống. Chân chưa tới đất, bàn tay lão xòe ra như cái chổi vù một cái từ trong quét tung ra ngoài.

Vân Châu vừa ổn định được bộ chân, chưa kịp phản công, đã thấy một luồng cương phong cực mạnh nhắm ngực đánh tới, nàng không dám liều lĩnh dùng chưởng lực chặn đánh chưởng lực đối phương. Thấy lão đã thổ lực luôn công khí, nàng vội một mặt vận Hồn Nguyên Chân Khí nội lực lên hộ vệ toàn thân, một mặt dùng hai bàn tay ấn mạnh xuống tạo ra một phản lực ép không khí, người như Chim Hạc Xung Thiên vọt lên cao tới hai trượng đáp ngay xuống phía sau Thương Long, đồng thời với lúc chân vừa chạm đất, hai tay như Mãnh Hổ Chộp Mồi tận lực đưa ra tổng thẳng vào phía sau bả vai đối phương.

Thương Long Thượng Hòa Đồng chắc rằng chỉ một chưởng phách không đủ đánh vào nàng chết giắc lộn cổ xuống nước rồi, không ngờ nàng dùng thân pháp khinh linh thoát đi được. Đương lúc cáu tức, chợt thấy một luồng gió mạnh tấp vào sau lưng, lập tức lão lật phất mình lại như một con Mãng Xà Lộn Mình, hai bàn tay như hai lưỡi kéo chéo nhau theo lối Tiên Mai Chỉ nhắm vào cổ tay đối phương cắt chéo một nhát.

Vân Châu gan dạ, đợi cho ngọn Tiên Mai Chỉ của lão tới nơi, còn cách cổ tay nàng bằng một li sợi tóc, thỉnh linh nàng đổi nắm tay thành chưởng vận dụng đến tám thành nội lực ngưng tụ vào bàn tay, cổ tay lật một cái theo lối “quạt ngã bia đá”, dùng mu bàn tay phải trái một cái nhắm ngang bụng đối phương mà đánh.

Hòa Đồng không ngờ nàng lợi hại tới bậc ấy. Xưa nay ít có ai qua khỏi được ba đòn của lão. Thấy Vân Châu vừa tránh đòn, vừa hoàn đòn một cách kinh dị như vậy, lão quyết ý phải hạ ngay nàng trong chốc lát, nếu không sẽ mất hết thể diện và uy tín với các tay giang hồ hảo hán. Đã lập ý như vậy, lão bèn cười nhạt mà rằng:

- Con ranh này tự ý cầu lấy phiền...

Lão định nói “cầu lấy phiền đây” nhưng chưa nói hết thì bàn tay Vân Châu đã cuộn gió đập tới. Lão không tránh cũng chẳng gạt, đứng lặng yên như một con gà gỗ vậy. Chỉ nghe đánh bịch một cái, Xuất Bi Thủ quả nhiên đập trúng giữa bụng lão, hàng trăm con mắt đổ dồn vào, miệng cùng thốt ra một tiếng ối.

Bàn tay Vân Châu quạt vào, thấy bụng lão như con tôm xẹp lại. Nàng thất kinh kíp tay thu về nhưng không kịp. Chỉ thấy lão phình bụng miệng quát “đi”. Vân Châu bị sức thôi đàn đẩy bật tung hắt người lên như một trái cầu, cánh tay mặt bị đau nhức thấu tim, cũng may là nàng có Hỗn Nguyên Khí hộ vệ nên cổ tay chưa đến nỗi gãy lìa. Nàng bị đánh bật ra khỏi thân chiếc thuyền, trong khi người ở trên không, cố chuyển lực đề khí vật mình một cái toàn thân lạng đi nửa vòng, từ từ rơi trở vào bên cạnh khoang thuyền.

Về phần Thương Long, nhân một lúc quyết liệt bèn thi triển môn nghệ Nhất Miên Công là môn lão từng khổ luyện mấy chục năm rồi, nhưng ít khi dùng tới một đôi lần thôi. Nếu ở người khác thì chỉ một cái phình bụng của lão, cũng đủ bị đánh bật đi, lao đầu vào mạn thuyền hay cột thuyền vỡ óc mà chết, chưa kể là gãy lìa tay chân ra là khác.

Thực ra lúc đó Vân Châu không dám hoàn toàn chống cường lại với cái sức phản đàn quá mạnh. Nhân cái đà đẩy đi, nàng kíp vọt mình bốc chéo lên cao, cho tới hết cái tầm mạnh của thôi đàn lực mới lạng mình lộn trở về cho nên chỉ một tay mặt bị sưng đau. Kỳ thực lúc đó thì lão Thương Long cũng bị Hỗn Nguyên Khí của nàng xung kích, và cảm thấy tim gan nóng lên như lửa đốt. Lão cau mày, nhắm mắt lại điều khí. Một hai giây sau, mở mắt nhìn, thấy nàng đương đứng ôm tay, nhưng thần thái vẫn ngang nhiên, mỉm cười nhìn lão, rõ ràng là ý không chịu khuất phục.

Lão Thương Long khi nào chịu bỏ qua cơ hội chiến thắng. Lập tức lạng mình nhảy tới, tay trái văng ra thế Lân Long Thần Yếu đập vào xương vai đối phương, tay mặt đưa thẳng hai ngón trỏ và giữa nhắm huyệt Phượng Vĩ mà điểm.

Vân Châu lúc ấy, tay mặt còn đương tê buốt. Thấy một lúc hai ngón đòn hiểm hóc cùng tới, nàng vội tháo chân trái ra một bên, trong khi chân phải trong gối, theo thế Hàn Kê Phi Độc Cước nghiêng mình đá trúng bụng đối phương.

Không ngờ nàng vẫn còn sức để hoàn đòn một cách lẹ như vậy. Thương Long chẳng những nhảy lùi lại hai bước mà còn phải dùng tay trái đưa ra đánh chặn lại. Nhưng vì cái đá ấy chỉ là lối đá bụng, lẹ như sức lò xo bật ra rồi lại thu giật về ngay, nên không bị đối phương gạt trúng, lập tức tay nàng theo lối Bôn Lôi Thủ tiếp đòn, nhắm giữa đỉnh đầu giáng xuống. Nhưng lúc Thương Long đã xô đòn vào, thấy chưởng phong đối phương từ trên tấp xuống, lập tức lão ngâm vận đề nội lực, lòng bàn tay lật ngửa tống ngược trở lên đón lấy chưởng phong đối phương.

Vân Châu vốn sẵn e dè, không dám ngang nhiên chơi lối chọi với một bậc có công lực hùng hậu cỡ như Thương Long. Huống chi tay mặt đã đau, không cất lên được, toàn thân công lực và sức lạnh lẽo cũng giảm mất quá nửa rồi, nàng chưa kịp thu tay về thì bình một tiếng, bị đánh bật thối lui lại đến bảy tám bước, lập tức mặt tái mét đi, mồ hôi vã ra nàng loạng choạng ngồi bệt xuống.

Sợ nàng lại vùng lên đánh nữa chẳng, nên với thân pháp lẹ như tia đá lửa chớp, Thương Long băng mình vào theo liền, ngón tay trở thẳng như mũi dùi sắt, đâm thẳng vào huyệt Kim Tinh chỗ xương lõm nơi bả vai đối phương. Vân Châu lúc đó chỉ còn nhắm mắt, nghiêng răng, vận khí lên cổ chống đỡ lấy phần nào hay phần đấy. Tai nghe bịch một tiếng, nàng mở mắt ra nhìn giữa lúc Thương Long cũng giật bắn người lên vội quay lại ngó... chỉ thấy từ bên trong khoang thuyền, một thanh niên mặt hầm hầm, mắt quắc lên như tóe lửa nhảy qua cửa sổ ra ngoài, tay vung gậy lên nhắm giữa đầu lão phang xuống, miệng thất thanh la:

- Lão tặc, chớ vô lễ!...

Thanh niên ấy chính là Kế Chí. Thấy Vân Châu té xuống, chàng quên cả lời nàng dặn, quên cả nguy hiểm, vừa đứng lên chạy ra đỡ nàng lên thì gặp ngay kẻ thù đương lúc xô tới. Sẵn cây gậy dựng ở bên cửa sổ, nhanh như cắt, chàng cầm lấy, nhắm giữa hông Thương Long đâm một đòn độc. Chỉ tiếc rằng trong lúc quá vội vàng, chưa kịp tụ lực ra cánh tay, vả lại đâm trúng hông, nên lão chỉ đau chút thôi. Phải chi chàng bình tĩnh một chút, và chuẩn đích đâm trúng vào bên mạng mỡ thì đã nên chuyện.

Đâm trúng một gậy rồi, chàng liền vọt qua cửa sổ, vung gậy lên định làm luôn một đòn nữa, thì Thương Long vừa kịp né khỏi, chuyển mình lại. Trong lúc thắng thốt, lão tưởng chàng cũng là một tay ghê gớm lắm, nên vội đưa hai ngón tay lên chọc thẳng vào nơi huyệt Tinh Xúc. Thấy chàng cũng không gạt, cũng không tránh, chỉ rú lên một tiếng,

lập tức nghiêng mình đổ xuống, lúc đó lão mới hay chàng chẳng biết võ vẽ gì hết. Chính ra đó chỉ là một ngón điểm huyết rất nhẹ, bất quá kẻ bị điểm huyết tức thời mê man đi và sau đó một giờ là tỉnh lại như thường ngay.

Giữa lúc lão đưa tay lên điểm vào huyết Tinh Xúc Kế Chí, thì đằng này Vân Châu nghiêng rặng chau mày, cố thu hết sức lại nhảy vọt tới, miệng thét:

- Không được chạm đến người ta!

Tay nàng định đưa lên, nhưng đau đớn quá không cất lên được, trong khi ấy, Kế Chí đã bị trúng huyết té xuống rồi. Lập tức nàng nhào theo xuống, định giải huyết cho chàng. Nhưng hai tay hoàn toàn vô lực, nàng lăn ra đó, nghẹn ngào khóc!

Trước sự tình diễn ra như vậy, Thương Long thoát nhiên cũng lấy làm kinh ngạc, không hiểu sao con ranh con này có thể liều mình hy sinh đến mức ấy. Chợt như nghĩ ra, lão mỉm cười gật đầu. Mặc cho nàng nằm úp xuống thổn thức, lão lẹ tay cấp luôn chàng vào nách, hai chân nhún một cái, người vọt đi bay trở về chiếc thuyền lớn lúc đó đã đi sát vào, còn cách chưa đầy đến một trượng.

Thấy thuyền rung mạnh, nghe tiếng gió do tà áo bay vèo đi, Vân Châu giật mình ngó theo. Thấy Kế Chí bị đem đi rồi, nàng như điên như dại, mình run rẩy, đầu tóc rũ rượi, nàng đứng lên, vừa la vừa nhảy theo sang thuyền kia, hai tay quều quào đưa ra định cướp lại.

Chợt nghe một tiếng già khác, nói:

- Con bé này liều lĩnh thật. Nó điên chắc.

Tiếng nói vừa dứt lời, Vân Châu chợt thấy sau lưng tê dại hẫng đi, mắt hoa lên, tối sầm cả trời đất, ngã lăn ra.

Nàng bị Hương chủ Ngụy Gia Lỗ, tước hiệu Xích Mi lão nhân điểm huyết. Võ nghệ của Xích Mi lão nhân so ra còn cao hơn Thương Long mấy bậc. Trong hàng Bài Giáo thì địa vị với võ nghệ của lão, trừ một mình Giáo chủ Mạc Tiểu Sương ra, không ai có thể so sánh được.

Thấy Vân Châu quá kiêu hoạch, đuổi theo Thương Long cướp lại họ Thạch, lão bèn dùng lối cách không đả huyết, vận dụng Nhất Chỉ Thần Công điểm vào nơi Phượng huyết dưới cổ, nên Vân Châu ứng liền theo tay ngã xuống.

Ngụy Giã Lỗ ra lệnh quay thuyền, áp giải hai người về Phượng Vũ Sảnh.

Nguyên Tổng Đàn của Bài Giáo ở gần Động Đình hồ, chia ra làm ba nơi. Mỗi sảnh có một Hương chủ trông coi. Các việc thường đều do các sảnh xét xử, điều động. Việc quan hệ thì do Tổng đàn Giáo Chủ tự tay xử lý. Ngụy Giã Lỗ quản đốc công việc

các Tổng đà Thủy và Lục, cơ sở đặt ở Vu Sơn thuộc Tứ Xuyên, quyền hành rất lớn. Phượng Xí Sảnh đặt ở tỉnh Ngạc gần huyện Nghi Xương do Nam hải Thương Long Thương Hòa Đồng cai quản. Còn Phượng Vũ Sảnh đặt ở nơi Tổng đàn tỉnh Tương, do Hương chủ Kim Định Sinh Liễu Thượng Kỳ cai quản. Họ Liễu chưa tới bốn mươi tuổi, bản lĩnh cao cường kinh nhân, rất được Mạc Tiểu Sương kính nể.

Lại nói chuyện trên đường về Phượng Vũ Sảnh, Thương Hòa Đồng nói với Ngụy Giã Lễ:

- Không ngờ ranh con khó trị đến thế. Chỉ phiền một nỗi là phen này không tránh được khỏi có chuyện lôi thôi với lão Tư Đồ Minh.

Thương Long vừa nói vừa lắc đầu thở dài. Xích Mi cười nhạt mà rằng:

- Chẳng qua cũng tại ông ta không biết dạy con, vậy mà còn trách ta cái gì! Hiền đệ cứ yên tâm, mọi việc đã có ta. Nếu lão còn tìm đến ta, ta sẽ bắt lão phải xin lỗi là khác... hà hà!...

Thương Long then đỏ mặt, thở dài rồi nói:

- Đại Kha còn có chỗ chưa hiểu, nghĩ rằng có lẽ tiểu đệ sợ vì võ nghệ ông ta cao cường chăng? Trong việc này còn có chỗ...

Chợt nghe tiếng Kế Chí rên rỉ, vật mình, Xích Mi ngoảnh lại nhìn chàng rồi than rằng:

- Thằng nhỏ kia coi bộ tướng mạo thanh tú, lại không biết võ nghệ gì hết. Hắn không có vẻ gì là ác nhân, không hiểu vì sao đối với hắn, Giáo Chủ có ý phải giết đi thì mới... được?

Thương Long cau mày nói:

- Gần đây, Giáo Chủ làm nhiều việc có vẻ khác lạ bí hiểm. Cứ như vậy, đệ e cho tiền đồ giáo phái ta khó.....

Xích Mi cười một cách gượng gạo mà rằng:

- Ta với hiền đệ chỉ cầu giữ sao cho khỏi hổ thẹn với lòng, hết sức vì bạn bè, có thể thôi. Giáo Chủ đãi ta vào hàng thượng tôn, thì chúng ta hết lòng đảm đương mọi việc cho trọn nghĩa bạn. (Nói tới đây, hất hàm về phía Kế Chí nằm và nói tiếp:) Lúc này có chúng ta ở đây, hai đứa kia dù chấp cánh cũng chẳng thể bay thoát, vậy cũng nên giải huyết cho chúng được thư thối đôi chút...

Thương Long gật đầu, lập tức chạy tới giải huyết cho cả hai người đoạn quay về chỗ. Một lúc sau, Kế Chí từ từ mở mắt ra, thấy hai vị Hương chủ ngồi đánh cờ ở gần bên, chàng vùng ngồi dậy, hét lớn lên rằng:

- Đồ chó chết! Chúng bay có thù hận gì với nhà ta! Đã cướp hết của lại giết hết người. Còn lại độc mình ta, chúng bây cũng quyết không tha. Chúng bây uống phí một thân võ nghệ, chỉ để làm những việc ăn hiếp một cách tàn bạo và hèn mạt. Thế mà cũng đòi vác mặt tự coi là tiên bối, là võ sĩ. Dứt lời, chàng hăng máu lên, vớ lấy chiếc ghế đầu, hai tay đưa thẳng, tận lực ném vào đầu Thương Long.

Thương Long bắt lấy chiếc ghế, từ từ đặt ra một bên, mặt có vẻ bẽn lễn, đưa mắt cho Xích Mi. Cả hai cùng lặng ngắt, cúi gầm mặt xuống...

Thấy chiếc ghế ném ra bị đón bắt mất rồi, Kế Chí ngó lại định kiếm một vật khác ném theo, chợt thấy Vân Châu đầu tóc rũ rượi nằm đó. Mối thương tâm càng thêm xúc động, chàng vội bỏ soài ra, ôm lấy hai vai nàng, lay gọi.

Vân Châu từ từ tỉnh dậy, nhìn chàng mỉm cười, khẽ đưa hai cánh tay ra khoát lấy cổ chàng, vút xuống mà rằng:

- Không đau lắm đâu. Còn anh?

Chợt nhớ lại, không hiểu mình hiện ở đây là chỗ nào, bèn ngơ ngác nhìn, thấy hai lão Hương chủ ngồi gần đấy, nàng vừa then vừa kinh ngạc, vội đẩy chàng ra ngồi nhồm dậy, hỏi rằng:

- Các ông định đem chúng tôi đi đâu?

Thương Long mỉm cười hỏi lại:

- Cô nương chẳng có ý định đi Tứ Xuyên đó sao? Chúng ta trở về Tứ Xuyên đây. Phải chăng cô nương định đổi hướng đi?

Dứt lời lão phá lên cười. Vân Châu diên ruột đứng phất lên. Trong khi Thương Long cũng vội vàng đứng dậy thì Xích Mi gạt tay ra hiệu ngồi xuống, đoạn cười bảo nàng:

- Cô nương biết điều thì yên đi. Chúng ta quyết không làm gì khó khăn hết. Nếu nhất định kháng cự hoặc trốn, tức là tự rước lấy phiền não. Trong vòng mười bước, nếu không hạ được cô nương thì ta tự ý xin bỏ đi cái tước hiệu Xích Mi lão nhân đi.

Vân Châu nghe đến cái tước hiệu Xích Mi, đủ thấy lạnh cả gáy lên rồi. Lúc chưa bị thương nàng còn không chống nổi với một mình Thương Long, huống chi giờ lại thêm Xích Mi, lợi hại gấp mấy lần nữa.

Suy đi tính lại, chỉ còn một lối là chờ cơ hội liều mạng trốn đi, nhưng trốn bằng cách nào? Thực tình lúc đó nàng chưa nghĩ ra cách nào cả. Có điều rằng việc thiết yếu vẫn là tạm thời cần nghỉ ngơi để lấy lại sức đã.

Chủ ý tạm định rồi, nàng bèn kéo một cái ghế dài rồi bảo Kế Chí cùng ngồi xuống.

Thương Long thấy vậy, gật đầu cười và nói:

- Như vậy là được lắm. Khỏi phiền cho cả đôi bên.

Quay sang nói với Xích Mi:

- Con ranh này ghê gớm hết chỗ nói. Nó thua hẳn hoi rồi, nhưng vẫn lặn vào đánh. Làm như trò đùa vậy.

Câu nói của Thương Long cũng có phần đúng. Chẳng thế mà lúc này nghe lão nói vậy, nàng bỗng phá cười lên, trong khi nước mắt vẫn chưa ráo hết. Thực đúng là tâm tính trẻ con, đánh nhau vỡ đầu, sút tai, vừa khóc đấy lại cười luôn được, khiến cho Thương Long và Xích Mi cũng phì cười.

Vân Châu hơi thẹn, giậm chân mà rằng:

- Cười cái gì? Diện mạo đường hoàng như vậy mà đi ăn cướp giết người. Không biết... mắc cỡ!

Xích Mi không cười nữa, quay sang hỏi Kế Chí:

- Anh kia có phải Thạch Kế Chí không? Đầu đuôi câu chuyện ra sao mà vừa rồi anh lại nói rằng bị giết chết cả nhà? Ai đã giết cả nhà anh?

Thấy nhắc đến chuyện cả nhà bị hại, Kế Chí không cầm được nước mắt, nói không ra lời. Nhìn hai ông già cỡ ngoài bảy chục, tướng mạo phúc hậu, chàng không ngờ rằng họ có thể là tay sai của Mạc Tiểu Sương được. Vân Châu nghe hỏi vậy, hiểu ngay rằng hai ông già này chỉ là theo lệnh mà làm, thực tình chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Nàng liền cố thúc cho Kế Chí thuật rõ cả ra, để có dịp đương diện làm nhục họ một phen. Nghĩ vậy bèn đưa mắt cho chàng mà rằng:

- Khóc làm gì vô ích. Anh cứ nói hết đầu đuôi ra. Để coi các vị đạo mạo, từng vồ ngực tự nhận là bậc tiền bối này nghĩ sao?

Kế Chí liền thuật đầu đuôi những việc xảy ra đêm hôm bọn Bát Xú đánh cướp Thập Thúy Hiên. Họ còn hạ lệnh là giết cho hết không lưu lại một người nào. Chàng cũng đặc biệt nhấn mạnh rằng, nhà chàng xưa nay tuyệt đối không có thù hằn tranh chấp gì với ai hết, và rõ ràng bọn họ chỉ là hạng đại ác trong hàng các cường đạo. Duy có Tiểu Mai cứu thoát rồi gặp Thượng Quan tiên sinh là chàng không thuật lại, trước hết

vì chàng nghĩ sợ có liên lụy cho nàng chăng, sau nữa Thượng Quan tiên sinh cũng từng dặn là phải giấu kín.

Thương Long và Xích Mi vừa nghe vừa lắc đầu, thở dài, tuy nhiên vẫn bán tín bán nghi, cho nên nghe thuật chuyện xong, Thương Long còn hỏi gạn:

- Nói là giết cả nhà. Có thật không? Và giết bao nhiêu người?

Kế Chí nói:

- Giết một lúc trên mười người, cả trẻ con, người làm, chỉ còn độc một mình tôi mau chân chạy thoát. Nhưng đâu đã chắc, và hiện giờ lại bị bắt giữ ở đây. Việc này suốt một khu Động Đình ai mà không biết. Tôi nói vu khống sao được!

Thương Long cau mày hỏi:

- Nếu quả như vậy thì là do bọn Bát Xú tự tiện hoành hành, rồi báo cáo láo lên... Để khi về tới chủ đàn, ta sẽ xét lại. Ta tin rằng Mạc Giáo Chủ bị trúng...

Xích Mi hừ một tiếng rồi nói:

- Nếu đúng như vậy, ta sẽ có cách can thiệp. Thạch Kế Chí, anh cứ yên lòng. Sau khi ta điều tra là thực, dù không có lệnh của Mạc Giáo Chủ, ta cũng dám thả anh ra!

Kế Chí chưa kịp có lời cảm tạ thì Vân Châu đã nói lên trước:

- Được như vậy, chẳng riêng bọn hậu sinh chúng tôi tâm phục, và Thượng Quan tiên sinh cũng vô cùng cảm kích!

Thương Long và Xích Mi cùng hỏi với vẻ hết sức kinh ngạc:

- Sao? Việc này liên quan gì đến Thượng Quan tiên bối?...

Vân Châu cười, chỉ vào Kế Chí rồi nói:

- Anh này chính là đệ tử mà Thượng Quan tiên sinh mới thân nhận đó.

Hai người đưa mắt cho nhau, tâm lý họ đều nghĩ nhớ lại hồi nhỏ, cách đây ngoài năm chục năm rồi, khi mới theo thầy học nghệ thì ông thầy họ từng nói nhiều về vị quái nhân đó. Thực ra không ai rõ vị quái nhân ấy bao nhiêu tuổi, tên họ là gì. Chỉ thấy người ta gọi Thượng Quan tiên sinh thì biết vậy thôi! Bình sinh ông ta không dùng đến binh khí bao giờ, nhưng chưa hề nghe nói có ai đương cự nổi với ông ta. Làng võ nghệ nghe nói đến hai tiếng Thượng Quan, khác nào con nít nghe nói đến ngáo ộp vậy. Nay nghe nói Kế Chí sẽ là học trò Thượng Quan tiên sinh, hai vị Hương chủ khỏi sao không giật mình hết vía.

Thương Long há miệng, thè lưỡi, đực mặt ra, một lúc sau mới hỏi Xích Mi:

- Ngươi Đại kha! Thượng Quan tiên sinh mà còn sống ... ư?

Xích Mi lão nhân gật đầu:

- Năm ngoái ta nghe người nói đã từng thấy ông ta xuất hiện ở Tiểu đạo phong trên núi Nga Mi. Tính ước ra, nếu ông ta còn sống thì cũng một trăm mấy chục tuổi rồi! (Tới đây, Xích Mi quay sang hỏi Kế Chí:) Mắt anh từng trông thấy ông ta sao?

Kế Chí nói:

- Chẳng những được trông thấy mà còn nói chuyện với tiên sinh đến nửa ngày. Tôi trông Thượng Quan tiên sinh chỉ vào trạc tuổi bốn mươi là cùng!

Xích Mi càng kinh hãi mà rằng:

- Đúng là ông ta rồi! Hồi ta còn nhỏ, từng được mắt thấy ông ta đánh bay Tây Xuyên Song Xú thuở ấy đã ngoài bảy mươi tuổi. Trên rừng vô ngày ấy, không ai dám trêu vào Song Xú, nên từng có câu rằng: “Vuốt đầu cọp may không chết – Trêu Song Xú là hết đời. Không ngờ vừa giao nhau được một đòn, Thượng Quan tiên sinh cho mỗi đứa một chưởng, bọn đồ đệ Song Xú chỉ còn một nước là khiêng thầy về nhà. Hồi đó, ta thấy ông ta cũng chỉ vào khoảng bốn mươi. Nhân hỏi sư phụ ta, mới hay rằng ông ta thường hay uống Linh Chi tiên dịch và biết thuật “Trụ nhan” nên mới trẻ như vậy.

Ngừng một chút, Xích Mi lại tiếp:

- Cứ lời sư phụ ta nói, thì ông ta sống ở trong vùng núi sâu, đầm rộng, nhân nghiên cứu cái dáng điệu và kỹ thuật của “bầy giống chim lạ lúc đương bay liệng” mà giác ngộ và đem điều chỉnh dung hợp lại thành một võ phái riêng, với những ngón kỳ tuyệt lạ, gọi là Thất Cầm Chưởng vô cùng lợi hại. Cho nên cỡ như Tây Xuyên Song Xú, quần lại đánh, mà rút cục mới một chưởng đã lăn ra chết tốt. Lạ nhất là hơn năm chục năm rồi, Thượng Quan tiên sinh chưa từng nhận ai làm đồ đệ, nay thầy nhận anh này, thực là sự không ai ngờ đến...

Xích Mi nói tới đây, chợt cánh cửa mở ra, một người tiến vào cung kính thi lễ và mời hai ông già ra ngoài dùng cơm. Hai người đứng lên, Xích Mi nhìn Kế Chí và Vân Châu rồi bảo với người vừa tới:

- Bảo đem cơm cho họ dùng.

Nói xong cùng Thương Long bước ra ngoài. Thương Long ngoái cổ lại cười bảo với Kế Chí:

- Chịu khó ngồi đây nhé. Có người thì chẳng đến nỗi tịch mịch gì. Chớ bỏ trốn. Rồi đâu sẽ có đấy.

Nói đoạn gài then phía ngoài lại. Hai người bên trong ngồi lặng nhìn nhau. Một lúc, Kể nói:

- Vân thư đem câu chuyện Thượng Quan tiên sinh ra nói với họ có ý gì vậy?

Nàng cười mà rằng:

- Anh thực thà quá trời. Trong hàng võ lâm tên tuổi, ai mà không kính nể Thượng Quan tiên sinh! Nếu không vì thế thì họ có đối xử với mình tử tế khối ra đấy. Giờ anh có thể yên trí lắm rồi. Trừ phi rơi vào tay Mạc Tiểu Sương thì chưa biết sao. Anh nghe vừa rồi lão Xích Mi tỏ ý kính trọng Thượng Quan tiên sinh đến bậc nào và có ý bênh vực chúng ta. Hiện giờ chúng ta khỏi lo chi khác hơn là tìm cách trốn đi...

Kế Chí cau mày hỏi:

- Hiện Vân thư chưa khỏi vết thương, tiểu đệ lại không biết võ nghệ, bốn mặt đều là kẻ thù địch, dễ gì trốn được!

Vân Châu cau mày lại nghĩ... Một lúc, có tiếng động cửa. Cánh cửa mở ra, một người tiến vào hai tay nâng một mâm bày la liệt các món ăn, đặt lên một chiếc bàn, mời hai người dùng, đoạn quay mình đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Vân Châu bảo với Kế Chí:

- Mặc họ! Việc gì thì việc. Hãy cứ ăn cho no đã.

Trong khi Kế Chí chưa nuốt xong một chiếc bánh bao thì nàng đã ăn xong hai chiếc rồi. Bị nàng giục ăn cho mau, chàng cau mày lại nói:

- Vân thư thật là vô tư vô lự. Lo buồn chết người, làm sao nuốt trôi được.

Nàng cười rụt cổ lại và nói:

- Chỉ những lo với buồn thôi, thì dù một việc tầm thường ăn cơm cũng không nuốt đi được, còn làm được việc gì khác nữa.

Nàng tặng cho chàng một chiếc bánh bao nhỏ và bắt phải nhai nuốt liền rồi nói:

- Cứ yên tâm chén đại đi. Lát nữa tay tôi khỏi, tuy chẳng hạ nổi họ, nhưng trốn đi thì được lắm. Ngoài hai lão Thương Long và Xích Mi thì ở đây chẳng ai đáng sợ hết.

Kế Chí gật đầu nói:

Trốn được là may. Dù chẳng trốn được, miễn sao thương tích của Vân thư chóng lành mạnh đã.

Nàng vén tay áo lên coi, thấy nơi cánh tay trên còn một vết đỏ. Chàng hỏi:

- Hiện giờ chỗ tay còn đau nhức không?

Nàng cười mà rằng:

- Còn nhức ít nhiều, nhưng không sao!

Chợt phía ngoài có tiếng cười ha hả, cánh cửa mở ra. Thương Long và Xích Mi cùng bước vào, Xích Mi nhìn nàng hỏi:

- Tay còn đau ư! Không ngại! Chỉ tại lúc nãy cô nường dùng quá sức đó mà. Lão có thuốc đây. Nuốt khỏi miệng là hết đau liền...

Nói rồi, lão lấy trong hộp ra hai viên thuốc bọc chu sa đỏ, đưa cho nàng vào bảo:

- Chiêu thuốc này với nước trà. Chừng sáng mai là khỏi hết. Ta ra ngoài kia. Người cứ yên tâm ở đây, sẽ được trông nom chu đáo.

Nói xong cả hai quay đi. Cánh cửa đóng lại.

Vân Châu uống hai viên thuốc rồi, kéo một chiếc ghế mây ngồi, dặn chàng rằng:

- Anh nằm nghỉ cho lại sức, chớ hỏi han hay đụng chạm gì đến tôi cả. Tôi ngồi đây vận công phu dẫn sức thuốc đi. Chỉ lát nữa là bình phục.

Kế Chí ngả lưng nằm nghỉ, thấy nàng ngồi ngay ngắn xếp chân bằng tròn, từ từ nhắm mắt, há miệng hơi không khí nuốt xuống, đoạn từ từ thở ra, trong khi một tay áp vào hạ đan điền phía dưới ngực. Một lúc sau, nàng áp hai tay lại với nhau, để ở trước ngực, như pho tượng Phật vậy.

Lại một lúc nữa, bốn bề lặng lẽ, con thuyền bị nước xô đi hơi rập rình như ru ngủ. Chàng ngủ quên lúc nào không biết...

- o O o -